

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת כי תשא [פרה] תשע"ז תהא שנת עזות דקדושה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י"ג.

מדוע פורים חל בשנה רגילה בפרשת תצוה, ובשנה

מעברת בפרשת צו, ששניהם מסמלים לשון זריזות.

נראה דענין הזריזות בעבודת ה' שיכת בעקר למדת החסד של אברהם שענינה התפשטות ללא הפסקה בזריזות. דחלק מצמצום הגבורה הוא לעשות לאט, והחסד מתפשט במהירות. וכמו שמצינו אצל אברהם בכמה מקומות את ענין הזריזות בעבודת ה'. ולכן נלמדת הזריזות ממצות מצה, כמובא ברש"י (שמות יב, יז) "ושמרתם את המצות רבי יאשיה אומר אל תהי קורא מצות אלא את המצות, כדרך שאין מחמיצין את המצוות, אלא אם באה לידך עשה אותה מיד. וכן המספר המסתתר בין אותיות זריזות הוא 781 כמנין תשועה המסמלת את מדת החסד, כמובא בזהר (תרומה קסט). מי הן ישועות, זה ימין שהוא מושיע מכל מקטרגי העולם, שכתוב "הושיעה ימינך ועניני". וזה גם המספר של שנת הקץ ה'תשע"ו, והוסיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א שזריז בגימטריא דר"ך שמסמל את שנת ה'תשע"ו שהיא דר"ך שנים מסוף האלף, שמצפים למשיח שנאמר עליו "דרך כוכב מייעקב". וכן המספר המסתתר בין אותיות זריז הוא 386 כמנין שם שפ"ו שבו תלויה הגאולה. וכן מצינו בזהר (פנחס רכה). שציצית שיכת לימין, דבציצית יש ע"ב חליות וקשרים כמנין חס"ד. והמספר המסתתר בין אותיות ציצית הוא 630 כמנין זריזות.

נראה לבאר מדוע פורים חל בשנה רגילה בפרשת תצוה, ובשנה מעברת בפרשת צו, ששניהם מסמלים לשון זריזות, כמובא ברש"י (ויקרא ו, ב) **אין צו אלא לשון זרוז**. כי אור הפורים הוא אור ספירת הנצח, שהיא בתחתית קו החסד, והיא מאירה את אור אבא שהוא ספירת החכמה שהיא שרש קו החסד, לכן היא קשורה עם אור הזריזות של החסד שנרמז בפרשת תצוה ובפרשת צו. וכן המן נתלה בפסח כמובא במדרש (אסתר י, ח), ומצינו שם מהירות וזריזות, שאחשורוש החליט להרגו, והרגו מיד. וכן בתחילת הישועה בימים שלפני התלה כתוב, "מהרו את המן", "מהר קח את הלבוש וגו'". וכן רואים בתרגום על הכתוב "ויעש העץ", שהמן לא הלך לישון וקרא לנגרים ומסגרים והזדרז כל הלילה לעשות את העץ, ועשה הכל מתוך זריזות ושמחה ורקודים ואשתו זרש מנגנת בכנור וכו'. ולכן זה לעמת זה מרדכי ואסתר פעלו בזריזות נגדם, כפי שרואים שלשון צ"ו של זריזות נרמז בכתוב (אסתר ד, יז) "ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צוהו עליו אסתר". והן גם אותיות תצוה. וכן מובא מהרה"ג ר' דוד יעקב שליט"א שצו תצוה בגימטריא המן בן

המדתא. היינו שהזריות מנצחת את המן. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שאסתר בגימטריא מהירות, ומרדכי בגימטריא זרזים.

מצינו במגלת אסתר לשונות של זריות יחד עם בהלה בג' מקומות, מקום אחד כשהרצים יצאו דחופים ומבהלים לבטל את גזרת המן, (אסתר ה, יד) "הרצים וכבי הרקש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה". לעמת הפעם הראשונה כשיצאו במצות המן שלא מזכרת בהלה: (אסתר ג, טו) "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשותות והעיר שושן נבוכה". רש"י שם הרגיש בקושיא ובאר שהבהלה בפעם השנייה הייתה להספיק את הרצים הראשונים. ועדן קשה מדוע מזכרת בהלה בשני מקומות נוספים במגלה: (אסתר ב, ט) "ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה". (אסתר ו, יד) "ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר". ונראה לבאר שבזמן שנתנת פקדה בתוך הקלפה לפעול למען הקדשה ונגד האינטרס של הקלפה, זה גורם בהלה בתוך הזריות, אף על פי שאינם יודעים שהם פועלים למען הקדשה, איהו לא חזי מזליהו חזי. היינו מזלם למעלה יודע שזה נגד האינטרס של הקלפה, והוא מכניס בהלה. לכן נכנסה בהלה כשהרצים יצאו לבטל את גזרת המן, וגם בעת שהביאו את המן למשתה היין השני אחרי שהחל לפול בפני מרדכי והיה אבל וחרפוי ראש. וכן כשהגי סריס המלך הרגיש שאסתר היא היפה מכלן והזדרז להביא לה את תמרוקיה נכנסו הבהלה והפחד על שהיא הולכת להיות המלכה. וכן בהלה ר"ת הכתובים על פעלה למען הקדשה: (אסתר ה, ו) "ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש". (אסתר ו, י) "ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך". וכן שרש בהלה מופיע בכל התנ"ך נ"ד פעמים, וזה מספר הפעמים שמזכר המן במגלת אסתר. וכן הבאנו מהרה"ג ר' י. א. שליט"א שזרזי בגימטריא דר"ך ונראה שיש כאן רמז על הזריות שמנצחת את עמלק שגלחם בדרך, כמו שכתוב (דברים כה, יז) "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך". וכן השתלשל שדופקים ברגלים כשקוראים את פרשת מחית עמלק לרמז שהנצחון הוא ברגלים הזריות שהולכות בדרך.

וכן הסגיא של זרזין מקדימין למצוות נמצאת בגמרא (פסחים ד.) על מצות בדיקת חמץ. דפסח הוא זמן שלטון החסד, לכן הוא זמן של זריות. ולכן רב חסדא מלשון חסד, מבאר את הענין בהמשך הסוגיא, (פסחים ז:) בודקין את החמץ לאור הנר, מנא הגי מילי, אמר רב חסדא, למדנו מציאה מציאה, ומציאה מחפוש, וחפוש מחפוש, וחפוש מנרות, ונרות מנר. וכן בדיקת חמץ נעשית עם נוצה של תרנגול. ועם נר שזרמז בתרנגול, והתרנגול מסמל זריות שמעורר בבקר. וכן צו שמסמל זריות נרמז בנוצה.

וכן מצינו בגמרא (שבת כ.) כהנים זרזין הם, וכהנים מסמלים את מדת החסד. וכן חמש ויקרא שנקרא תורת כהנים נאמר למשה מיום א' בניסן כשהוקם המשכן, עד יום א' באיר, בתקופה של פסח.

וכן השם פסח הוא על שם שפסח ה', ומרמז על אור שבא במהירות בבחינת דלוג וקפיצה. ואף על פי שבארנו שה' הזדרז כביכול להוציאם ק"ץ שנים לפני הזמן בזכות יצחק המסמל את מדת הגבורה, זה היה החלק של הזכות, היינו שבזכות יצחק באה הגאולה, אבל פעלת הגאולה עצמה הייתה בזריות דרך מדת החסד. וכן דלוג נרמז בשם של מדת החסד שנקראת גדולה. וכן פסח אותיות חפזון בחלופי ס' עם ז'. ולכן אכלו את קרבן פסח ביציאת מצרים בחפזון. וכן אברהם המסמל את מדת החסד אותיות בא מהר, לרמז שהשפעת החסד באה במהירות. וכן מהר עם האותיות בגימטריא אברהם. וכן הכנסת האורחים של אברהם בפסח הייתה באלוני ממרא שמרמז על מהירות.

והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שמזה השתלשל בליל פסח שעושים הכל במהירות, אוכלים את המצה

במהירות כדי להספיק בתוך שעור אכילת פרס, ועורכים את הסדר במהירות כדי לאכל את האפיקומן לפני חצות, כי סוד הלילה הזה הוא מדת החסד שפועלת במהירות. וכן אומרים כל דכפין יתי ויכול, להדבק במדת החסד של אברהם שהיה מכניס אורחים.

ועוד טעם נראה לבאר מדוע חסד עושה בזריזות, וגבורה עושה לאט, דחסד מפחד מאחיזת החיצונים שמתנגדים אליו במיחד, לכן הוא עושה בזריזות לברח מהזרים והחיצונים. מה שאין כן גבורה שהיא שרש השמאל דקלפה שיונקים ממנו ומכבדים אותו, אינו חושש מהם ועושה לאט. ובפרט שיש לו את השמירה שבאה מצד הגבורה. וזאת היתה הסבה האמתית שלא יכלו להתמהמה במצרים, בגלל אחיזת החיצונים והבריחה מהם. כמובא ב'שער הפנונות' בדרושי הפסח. ואין הפונה חס ושלום להוריד מהערך של זריזות במצוה, שהרי מצינו בתוספות (שבת קל). לשיטת רבי אליעזר שם, שמחללין שבת לצורך זריזות בלבד במצות מילה. אלא שהטעם לזריזות הוא מצד החסד כדבארנו, אבל חשיבותו גדולה מאד כדי לברוח מהחיצונים. וכן קלפת העצלות קשורה עם קלפת העלצות, והלצנות, כמובא בספר 'מחשבות חרוי' (א) **כל הכבד והעצלות שבאדם לתורה ומצוות בא מעמלק שמכניס הרהורי ליצנות ללב, ועל ידי זה הלב מתרפה ומתעצל מהשתדלות בתורה ועבודת ה' יתברך.** וכן רואים בפסוקים במשלי (יט, כה, כא, כד) שהסמיק את העצלות לליצנות. ומבאר לדברינו שהרי שתי מדות אלו קשורות עם השמאל דקלפה של עמלק, עצלות מתנגדת לזריזות בעבודת ה' שבאה מצד החסד. ולצנות מלבישה על הצחוק דקדושה של יצחק.

וכן עקדת יצחק היתה בחדש ניסן כמובא במדרש (שמו"ר טו, יא). ומצינו שם זריזות של אברהם (בראשית כב, ג) **"וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו וגו'."**

וכן מובא ב'פרי מגדים' (או"ח תעו) שמכירת הבכורה של עשו היתה בערב פסח. ומצינו שם זריזות כפיתוב (בראשית כה, כט) **"ויזד יעקב נזיד ויבא עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את בלתיך לי."**

וכן בליל פסח הציל אברהם את לוט במלחמת המלכים, כמובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (כז), ומצינו שם מהירות וזריזות (בראשית יד, טו) **"ויירדף עד דן: ויחלק עליהם לילה הוא ועבדיו ויפם ויירדפם עד חובה."** ולכן המהירות היתה **"עד דן"**, ו"עד חובה", שמסמלים דין. כי כשהגיעו לדין אין יותר רדיפה ומהירות.

וכן הצלת לוט מסדום היתה בפסח, כמובא ברש"י (בראשית יט, ג) שלוט אפה מצות למלאכים כי זה היה פסח. ומצינו שם מהירות וזריזות (בראשית יט, טו) **"וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר וגו', ויהי כהוציאם אתם החוצה ויאמר המלט על נפשך אל תביט אחריו ואל תעמד בכל הפכר ההרה המלט פן תספה."** הפתוב מצינו שההצלה היתה בבקר בזמן החסד, **"וכמו השחר עלה ויאיצו המלאכים בלוט לאמר קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן תספה בעון העיר."** וכן מזכר חסד בהמשך הכתוב **"ותגדל חסדך אשר עשית עמדי להחיות את נפשי."**

וכן הזווג של בעז ורות לצורך הולדת דוד המלך, התחיל בפסח כמובא בפיתוב (רות ב, כב) **"והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים"**. וכן במדרש (רות רבה ג, ו) **"ותלכנה שתיהן" אמר רבי שמואל בר' סימון אותו היום קציר העמר היתה.** ומצינו שם מהירות וזריזות (רות ג, יח) **"ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי אם פלה הדבר היום"**. וכן **"אם פלה הדבר היום"**. ס"ת מה"ר בב' אפנים. וכן מזכר שם על בעז שעשה חסד, (רות ב, ט) **"ברוך הוא לה' אשר לא עזב חסדו"**. וכן רות מרמזת על מהירות.

וכן מובא ב'דעת זקנים מבגלי התוספות' (בראשית יח, יד) שהמלאכים היו אצל אברהם בפסח, ויש רמז לזהירות מחמץ בפיתוב (בראשית יח, ו) **"מהרי שלש סאים קמח סלת לוישי ועשי עגות"**, דבשביל שלא יחמיץ היה צריך למהר.

וכן הפסוקים (שם ב, ז) "וַיֵּרַץ לְקִרְאָתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל" וכן "וְאֵל הַבְּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח" ס"ת חמ"ץ, לרמוז שהמהירות הייתה כדי להזהר מהחמץ, ובשביל זה עשה אברהם את כל מעשיו בזריזות. **וכן** תבת מצות מרמזת שצריך להיות צ"ו שהן האותיות האמצעיות במצות, ומסמלות זריזות. כמובא ברש"י (ויקרא ו, ב) "צו את אהרן, אין צו אלא לשון זריז. והם מרחיקים את הקלפה ששייכת לאותיות מ"ת שבמצות. וכן מצ"ה בחלוף א"ל ב"ם, עז"ב, מרמז על החלוף וההפך ממצה שהוא ענין העצלות והעזיבה, מאידך חמ"ץ בחלוף א"ל ב"ם ב"ז"ק, מסמל את החלוף וההפך מחמץ שהוא הבזק והמהירות. וכן זריזות בגימטריא פתור. **וכן** בראית העין צריך האדם להיות קל פנשר, לעצם עיניו בזריזות מראות ברע. דמובא בזהר (תיקונים קכב). שראיה בזמין ושמיעה בשמאל, וזמין צריך זריזות. וכן השתלשל בגשמיות שמהירות האור – ראיה, גדולה ממהירות הקול – שמיעה. לסמל שהראיה יותר מהירה וזריזה.

וכן מובא בספר 'למכסה עתיק' בשם מדרש שהשם של אמה של שרה היה טסה, ושם זה מסמל מהירות וזריזות. וכן טסה בגימטריא חסד עם האותיות. וכן שרה בגימטריא קהת, שממנו יצא שבט הכהנה המסמלת את מדת החסד. וכן שרה בארמית משמעותה להתיר, שמסמל את מדת החסד שמקלה ומתירה.

וכן רואים שעקר זמן הזריזות בעבודת ה' הוא בבקר בזמן החסד בעולם, שאז צריך לקום בזריזות לעבודת ה'. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהמחזיר נשמות לפגרים מתים ר"ת נמל"ה, כי כשקמים בבקר זה זמן הזריזות הנלקטת מנמלה. וכן האותיות לפני פו"ח ס"מ ונח"ש הן אותיות נמל"ה זריז"ה, לרמוז שזריזות למצוות מנצחת את פח הס"מ והנחש. דעניני העצלות באים מהסטרטא אחרא. וכן זריז בגימטריא קליפה, לרמוז שהזריז מצליח להתגבר על הקלפה.

מצינו בגמרא (ברכות ט:) ותיקין היו גומרין אותה עם הניץ החמה, כדי שייסמוך גאלה לתפלה, וברש"י שם (כו). ותיקין המקדימין למצות ומחזרים לעשות דבר בזמנו ומצותו. ומצינו בזהר (משפטים קיט:) שחשיבות זמן הניץ, היא בגלל שמתנוצצת נקדת הנצח של היום, בבחינת חוט של חסד שמאיר למטה דרך הנצח, שהיא בתחתית קו החסד. וכן נצ"ח מרמז על הניץ חמה, וגם כאן רואים שהזריזות קשורה עם הארת החסד בבקר.

צב"י מסמל מהירות ברגלים רץ כצבי, ומאידך צב

מסמל איטיות ברגלים.

מובא בכתבי הרי"א חב"ר (שיח יצחק ח"ב ליקוטים ד') דו"ע כי יסוד נקרא צבי, כמו שכתוב "מכנף הארץ זמרת שמענו צבי לצדיק", ואמרו רז"ל מה צבי הזה כשהוא ישן עינו אחת פתוחה, כי ב' עינים דיליה הם חסד וגבורה ובגלותא כשהזוג נפסק שאז הוא בסוד השנה אינו מאיר על ידי חסדים שבו, רק מסטרטא דגבורות לבד. רואים שהצבי הגשמי מסמל את הצדיק יסוד. וכן צבי הוא לשון חמדה ותשוקה השייכים להשפעת היסוד, כמו שאומרים בגססח האקדמות לחג השבועות צבי ואיתרעי בן ויהב לן אורייתא. ומתן תורה היה בבחינת נשואין של הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל. והוסיף הרה"ג ר' אליהו כחילה שליט"א שכן רואים על הכתוב (דברים ז, ז) "חשק ה' בכם", מתרגם אינקלוס: צבי יי בכון.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֶרָה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁצַב"י מְסַמֵּל מְהִירוֹת בְּרַגְלִים **רַץ כְּצַבִּי**, וּמֵאִדָּךְ **צַב** מְסַמֵּל אִיטִיוֹת בְּרַגְלִים. וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזוּ שְׂרַגְלִים קְשׁוּרוֹת עִם אוֹתִיוֹת **צ"ב** שְׁמַסְמֵלֹת אֶת סְפִירַת הַנְּצִיחַ שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינָת רִגְלָה וְהִיא קוֹבַעַת אֶת קְצַב הַהֲלִיכָה. נִרְאֶה לְבָאֵר שְׂאֵם נִכְנָסֶת הָאוֹת **י'** שְׁמַסְמֵלֶת אֶת הַיְסוּד, כְּמוֹ בְּצַב"י נִקְבַּל מְהִירוֹת בְּרַגְלִים, כִּינּוֹן שְׂרַק סְפִירַת הַיְסוּד עוֹלָה עַד הַמַּחַ וּמְבַרִיחָה מֵהַקְּצָה אֶל הַקְּצָה, בְּמִהִירוֹת. וְכֵן **צו**, מְסַמֵּל לְשׁוֹן זְרִיזוֹת, כְּמוֹבָא בְּרַש"י (ויקרא ו, ב) **אֵין צו אֵלָא לְשׁוֹן זְרִיזוֹת**. כִּי הוּא דוֹמָה לְצַב"ב, אֲבָל יֵשׁ בּוֹ ו' שְׁמַסְמֵל אֶת הַיְסוּד. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגַשְׁמִיּוֹת בְּנִרְתִיק הַלוֹלָב שֶׁנִּפְתַּח בְּדֶרֶךְ כָּלֵל עַל יְדֵי רוֹכְסָן וּמְכַנָּה **רִיץ' רַץ'**, כִּינּוֹן שֶׁהַלוֹלָב הוּא בַחֲנִינָת חוּט הַשְּׂדֵרָה שְׁמַסְתֵּימִים בַּיְסוּד, וְנִרְתִיקוֹ מְרַמֵּז עַל הַרִיצָה וְהַמְהִירוֹת שֵׁיִשׁ בְּהַשְׁפַּעַת הַיְסוּד. וְכֵן הַרוֹכְסָן מַחְבֵּר שְׁנֵי צְדָדִים לְאַחַד שֶׁהוּא עֲנִינּוֹ שֶׁל הַיְסוּד. וְכֵן **רוֹכְסָן** בְּגִימַטְרִיא **פּוּרִים** שְׁמֵאִיר אֶת הָאֶרֶץ הַיְסוּד, וּבְגִימַטְרִיא **שז"ל** שְׁמַסְמֵלֶת אֶת הַהַשְׁפָּעָה לְלַעֲמַת זֶה. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגַשְׁמִיּוֹת שְׁעוֹשִׂים רוֹכְסָן בְּמַכְנָסִים בְּמַקּוֹם שֶׁהוּא בְּאוֹתָהּ בַחֲנִינָה שֶׁל נִרְתִיק הַלוֹלָב. וְכֵן **רִיץ' רַץ'** בְּגִימַטְרִיא **צַצִּית** הַמְסַמֵּלֶת אֶת חוּטֵי הַצַּדִּיק יְסוּד. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתְתֵּר בֵּין אוֹתִיוֹת **צִיצִי"ת** הוּא **630** כְּמִנְיָן **זְרִיזוֹת**. וְהוֹסִיף הֶרָה"ג רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֵה זֹנְנֶשְׁיִין שְׁלִיט"א שֶׁבְּתַבַּת **רְצוֹן** הַמְסַמֵּל אֶת סְפִירַת הַכְּתָר יֵשׁ אֶת שְׂרַשׁ הַרִיצָה, כִּי יֵשׁ חֲבוּר בֵּין הַכְּתָר לַיְסוּד, דֶּרֶךְ סְפִירַת הַדְּעַת שֶׁהִיא חִיצוֹנִיּוֹת הַכְּתָר. וְכֵן **יְסוּד** בְּגִימַטְרִיא **זִיגְזָגִים**, כִּי קוֹ הָאֲמָצַע מֵאֶחָד אֶת שְׁנֵי הַקּוּיִם בְּבַחֲנֵינָת זִיגְזָג. וְהוֹסִיף הֶרָה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁלְכֵן הַבִּיאוּ הַנְּשִׂאִים (במדבר ז, ג) **"שֵׁשׁ עֲגוֹלֹת צַב"** כִּי **שֵׁשׁ** הוּא הַיְסוּד בְּבַחֲנֵינָת אוֹת **י'**, וְהַבִּיאוּ עֲגוֹלוֹת **צַב** שֶׁיַּחַד יִהְיֶה **צַב"י**.

וְכֵן עֲגוֹלוֹת **צַב** נִקְרְאוֹת בְּשֵׁם **צַב** בְּגִלְל הַפְּסוּי הַדּוֹמָה לְצַב שְׁמַכְסָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת שְׁעָלָיו. וַיֵּשׁ כְּאֵן רִמְזוּ עַל רַגְלֵי הָאִשָּׁה שְׂצָרִיכוֹת כְּסוּי וְצָנִיעוּת. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּרַש"י (שמות לח, ח) **אָמַר לוֹ הַקַּב"ה לְמֹשֶׁה קַבֵּל [תְּרוּמַת הַמְּקִרְאוֹת הַצְּבָאוֹת]**, כִּי אֵלּוֹ חֲבִיבִין עָלֵי מִן הַכֹּל, שְׁעַל יְדֵיהֶם הֶעֱמִידוּ הַנְּשִׂים צְבָאוֹת רַבּוֹת בְּמַצְרַיִם, כְּשֶׁהָיוּ בְּעַלְיָהֶם יְגָעִים בְּעִבּוּדַת פְּרָךְ הָיוּ הוֹלְכוֹת וּמוֹלִיכוֹת לָהֶם מֵאֶכָּל וּמִשְׁתָּהּ וּמֵאֲכִילוֹת אוֹתָם, וְנוֹטְלוֹת הַמְּקִרְאוֹת וְכָל אַחַת רוֹאֶה עֲצָמָה עִם בְּעָלָהּ בְּמִרְאָה וּמִשְׁדַּלְתוֹ בְּדַבְרִים לֹמַר אֲנִי נֹאֵה מִמֶּךָ, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ מְבִיאוֹת לְבַעֲלֵיהֶן לִידֵי תַאֲוָה וְנִזְקָקוֹת לָהֶם וּמִתְעַבְרוֹת וְיוֹלְדוֹת שָׁם, וְרוֹאִים שֶׁהַמְּקִרְאוֹת הַצְּבָאוֹת הָיוּ כְּלִים שֶׁל צָנִיעוּת שְׁעוֹרְרוּ תַאֲוָה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ לִיצוֹר אֶת הַנֶּפֶשׁ שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּמַצְרַיִם מִתּוֹךְ קִדְשָׁה וְטִהָרָה. מִמִּילָא הֵן מְסַגְלוֹת לְהַמְשִׁיךְ לְהִיּוֹת כְּלִים שֶׁל צָנִיעוּת, לְשַׁמֵּר עַל הַכְּהֻנִּים שְׁלֵא יִפְּשְׁלוּ כְּשַׁחֲבִיבִים לְרִאוֹת אֶת הַנְּשִׂים לְהַקְרִיב לְשָׁמֶן. וְלָכֵן מִתֵּר הָיָה לְכַהֲנִים לְרִאוֹת אֶת הַנְּשִׂים רַק דֶּרֶךְ מְקִרְאוֹת אֵלּוּ, שֶׁבָּהֶן יֵשׁ סִגְלָה שֶׁתִּשְׁמַר הַצָּנִיעוּת, כִּינּוֹן שֶׁהֵן כְּלִים שֶׁהָיוּ מֵיַעֲדִים לְצָנִיעוּת. וְכֵן **"צְבָאוֹת"** וְצָנִיעוּת מִתְחִילוֹת וּמִסְתַּיְמֹת בְּאוֹתָן אוֹתִיוֹת.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל' (ערך צבי) שֶׁדִּרְכוֹ שֶׁל הַצְּבִי לְהוֹלִיד תְּאוּמִים, כְּפִי שְׂרוּאִים מֵהַפְּסוּק שֶׁהַבְּאוֹנוֹ **"תְּאוּמֵי צְבִיָּה"**, וְהַבְּאוֹנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלָב' מֵהַזֶּהר (יתרו עח:) שֶׁבַחֲשַׁמֵּל יֵשׁ בַּחֲנִינָת תְּאוּמִים, וְהַתְּאוּמִים הֵם בַּחֲנִינָת מַלְכוּת. יוֹצֵא שְׁצַבִּי שְׁמוֹלִיד תְּאוּמִים מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שְׁמִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת. וְהוֹסִיף הֶרָה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א שְׁצַבִּיָּה אוֹתִיוֹת **בִּיצָה** שֶׁהִיא בְּגִימַטְרִיא **מ"ה ב"ן** וּמְסַמֵּלֶת חוּד יְסוּד וּמַלְכוּת. וְכֵן **צְבִיָּה** מְרַמֵּז עַל **צַבִּי** הַמְתַּיַּחַד עִם הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינָת אוֹת ה'. וְלָכֵן כְּתוּב (שה"ש ד, ה) **"שְׁנֵי שְׂדִיךְ כְּשֵׁנֵי עֲפָרִים תְּאוּמֵי צְבִיָּה הָרוּעִים בְּשׁוֹשְׁנִים"** כִּי **שׁוֹשְׁנִים** מְסַמֵּלֹת אֶת הַמַּלְכוּת.

וְכֵן מְצִינּוֹ שְׂאֲרָץ יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוֹת אֲרָץ צְבִי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ירמיה ג, יט) **"אֲרָץ חֲמֵדָה נַחֲלַת צְבִי"**. וְכֵן (יחזקאל כ, טו) **"צְבִי הִיא לְכָל הָאָרְצוֹת"**. וְהוֹסִיף הֶרָה"ג ר' אֱלִיָּהוּ כַחֲלִיָּה שְׁלִיט"א שְׁמֵלוֹי אוֹתִיוֹת **צַב"י** עוֹלָה בְּגִימַטְרִיא **434** כְּמִנְיָן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. כִּי הַיְסוּד מְשַׁפִּיעַ לְמַלְכוּת.

מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (מגילה ו) **כִּי נַח נִפְשִׁיה דְרַבִּי זִירָא פְּתַח עָלֶיהָ הֵוּא סַפְדָּנָא אֲרָץ שְׁנַעַר הָרָה וְיִלְדָה, אֲרָץ צְבִי גִדְלָה שְׁעִשׁוּעִיָּה**. נִרְאֶה דְלָכֵן הוּא אֵמֶר אֲרָץ צְבִי וְלֹא אֲרָץ יִשְׂרָאֵל, לְרַמֵּז שְׂרַבִּי זִירָא הָיָה בְּבַחֲנֵינָת צְבִי שְׁקִשׁוּר לְאֲרָץ

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מִלְאָךְ הַבְּרִית' ל'בֵּן אִישׁ חַי' (פ' בהעלותך) בְּשֵׁם מַהֲרֵי אֶלְגָּאזִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת מַחְנֶה עַל שֵׁם שְׁשֵׁם הַשְּׂכִינָה חוֹנֶה. רואים שֶׁהַשְּׂכִינָה הַשּׁוֹרָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאת מַחְנֶה. וְכֵן מַחְנֶה בְּגִימְטְרִיא צְבִי, דְּשִׂכְנָה זֶה הִיא בְּבַחֲיַת צְבִי. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'דּוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת' (ע' קלו) שְׁמַחְנָה ס"ת "מְשַׁמַּח חֶתָּן עִם הַכֶּלֶה".

"אִישׁ" בְּגִימְטְרִיא "לְרַעְהוּ".

נִרְאֶה דְּלִכּוֹן תִּקְנֵנוּ בְּפוּרִים "מְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנַתֵּן לְאַבְיָנִים", שִׁזָּה דְבַר שֶׁלֹּא מְצִינֵנוּ בְּשׁוּם יוֹם טוֹב. דְּכִיּוֹן שֶׁהָרַע שֶׁבְּנֶגַה מִסְתַּלַּק מִכָּל הַדְּבָרִים הַגְּשָׁמִיִּים, וְאַפְלוּ הַמָּמוֹן הַגְּשָׁמִי שִׁיךְ בְּפוּרִים רַק לְצַד הַקְּדוּשָׁה, לְכֹן תִּקְנֵנוּ שְׁכָל אֶחָד יִשְׁלַח מְנוֹת לַחֲבֵרוֹ וְיִתְעַרְבֵב הַמְזוֹן הַגְּשָׁמִי שֶׁל כֻּלָּם, לְסַמַּל שֶׁעַכְשָׁו הַכֹּל קְדוּשָׁה, וּבִקְדוּשָׁה הַכֹּל בְּאַחַדוֹת. וְאִין הַפְּרָדָה בֵּין הַמְזוֹן שְׁלִי לְמְזוֹן הַזּוֹלָת, אֲלֵא הַכֹּל מִתְאַחַד. וְכִפִּי שְׁמַצִּינֵנוּ בְּגִמְטְרֵא (מִגִּילָה ז'): **אַבְיָ בֵר אַבִּין וְר' חֲנִינָא בֵר אַבִּין מְחַלְפֵי סְעוּדַתֵיהוּ לְהַדְדִי**. וְכִפִּי שְׁרואִים בְּדִין עֲרוּבֵי חֲצֵרוֹת וְשִׁתּוּפֵי מְבוֹאוֹת שָׁאֵם כָּל אֶחָד נוֹתֵן פֶּת, וּמְקַבְּצִים כָּל הַכְּפָרוֹת שֶׁל כֻּלָּם לְמִקּוּם אֶחָד, זֶה נֶחֱשֵׁב כְּאִלוּ כֻּלָּם גָּרִים בְּבֵית אֶחָד, דְּלִנְתִיב מְזוֹן לְשֵׁנֵי יֵשׁ כַּח לְאֶחָד אֶת כֻּלָּם שִׁיחֲשִׁבוּ כְּמִשְׁפָּחָה אַחַת מִמֶּשׁ. וְכֵן מְצִינֵנוּ בִירוּשְׁלַמִי (עִירוּבִין כ:): **א"ר יְהוֹשֻׁעַ מִפְּנֵי מַה מְעַרְבִין בְּחֲצֵרוֹת מִפְּנֵי דְרַכֵּי שְׁלוֹם**. וְכֵן הַכְּתוּב (אֶסְתֵר ט, כב) **"יְמֵי מִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה וּמְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ"** ס"ת הַשְּׁתַחֲוִיָּה, דְּהַשְּׁתַחֲוִיָּה מְסַמְּלֵת הַתְּבַטְלוֹת בְּפְנֵי הַדְּרָגוֹת הַגְּבוּהוֹת שָׁאִין שֵׁם נִפְרָדִים, וְכֻלָּם מִתְאַחַדִּים וּמִתְבַטְּלִים וְנִכְלָלִים בְּאוֹר אִין סוּף, כְּדַבְּאַרְנֵנוּ בְּמֵאמֶר 'אִין יְשִׁיבָה בְּעֲזָרָה'. וְכֵן מוֹבָא מִהַרְהַ"ג ר' מִשֶׁה יַעֲקֹב שְׁלִיט"א שְׁמִנּוֹת בְּגִימְטְרִיא **ב' פְּעָמִים רמ"ח** לְרַמֵּז שְׁמֵאֶחָד אֶת הַרמ"ח שֶׁל הַנוֹתָן, עִם הַרמ"ח שֶׁל הַמְקַבֵּל לְהִיּוֹת אֶחָד מִמֶּשׁ.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א **ש"אִישׁ" בְּגִימְטְרִיא "לְרַעְהוּ"** לְרַמֵּז שָׁאֵם אָדָם רוֹאֶה אֶת חֲבֵרוֹ כְּמוֹהוּ מִמֶּשׁ, בְּסוּד **"וְאֶהְבֵּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךְ"** אִזְ הוּא זֹכֵךְ לְמַדְרַגַת "מְשַׁלַּח מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ", וְכִפִּי שְׁמוֹבָא מִה'חֲדוּשֵׁי הַר"ם' שֶׁחֲחֻשֵׁךְ הַכִּי גְדוֹל הוּא כְּשֶׁאָדָם אִינוֹ רוֹאֶה אֶת חֲבֵרוֹ, וּמְרַמֵּז בְּמַכַּת חֻשֵׁךְ שֵׁם כְּתוּב (שְׁמוֹת י, כג) **"לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אַחֲרֵי"**. וּבְפוּרִים כִּיּוֹן שְׁכָל אֶחָד רוֹאֶה אֶת זֻלְתוֹ בְּמִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת וּמִתְנַתֵּן לְאַבְיָנִים לְכֹן כְּתוּב **"לִיְהוּדִים הִיָּתָה אוֹרָה"**. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁהַכְּתוּב (מִיכָה ז, ח) **"כִּי אֲשַׁב בְּחֻשֵׁךְ הוֹי"ה אוֹר לִי"** בְּגִימְטְרִיא **מְרַדְכֵי אֶסְתֵר**. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' נִיסָן קַפְּלָן שְׁלִיט"א שְׁבִיּוּם הַכְּפוּרִים מְקַטִּירִים קְטֻרֶת בֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים שֶׁפְּנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אַחֲרֵי, וּבְפוּרִים כָּל עַם יִשְׂרָאֵל פְּנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אַחֲרֵי בְּמִשְׁלּוֹחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ. וְכִפִּי שְׁמַצִּינֵנוּ בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים נז): שִׁיּוּם הַכְּפוּרִים הוּא כְּמוֹ פוּרִים, **כְּפוּרִים**.

שְׁמַעְתִּי מִהַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁשְׁאוּל מָנָה אֶת יִשְׂרָאֵל ב' פְּעָמִים, בְּפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה כְּתוּב (ש"א יא, ח) **"וַיִּפְקְדֵם בְּבִזְקָה וַיְהִיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלְף וְאִישׁ יְהוּדָה שְׁלֹשִׁים אֶלְף"**. וּבְפַעַם הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב (ש"ס טו, ד) **"וַיִּשְׁמַע שְׁאוּל אֶת הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטַלְאִים מֵאֲתִים אֶלְף רַגְלֵי וְעֶשְׂרֵת אֶלְפִים אֶת אִישׁ יְהוּדָה"**. וְכִשֵּׁם שְׁכָאן הִיָּתָה בְּתַחֲלִילָה בְּחִינַת עֲנִיּוֹת שְׁמָנָם **בְּבִזְקָה** הִיָּנוּ עִם **שְׁבָרֵי חֲרָסִים**, וְאַחַר כֵּךְ מְנָאֵם בְּאֶפְן שֶׁל עֲשִׁירוֹת **בְּטַלְאִים**, כֵּךְ הַשְּׁתַלְשֵׁל אֲצֵל זְרַעוֹ שֶׁל שְׁאוּל שֶׁהָיוּ בְּתַחֲלִילָה בְּבַחֲיַת עֲנִיּוֹת בְּגִזְרַת הַמֶּן שֶׁבִקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד וְלֵאבֹד, וְהִיָּתָה הַנְּהַגָּה שֶׁל דִּין שֶׁהוּא בְּבַחֲיַת אַחֲרֵי, כִּי פְגָמוֹ אֶת הַפְּנִים כְּשֶׁנֶּהְנוּ מִסְעֵדַת אַחְשׁוּרוֹשׁ שֶׁהִיָּתָה **180** יָמִים כְּמִנְיַן **פְּנִים**. וְאַחַר כֵּךְ כְּשֶׁעֲשׂוֹ תְּשׁוּבָה זְכוּ לְעֲשִׁירוֹת. וְכֵן **בְּזִ"ק** בְּחֻלּוֹף א"ל ב"ם **חמ"ץ**, וְאַחַר כֵּךְ מְנָאֵם **בְּטַלְאִים** שֶׁהָיוּ קָרְבַן פֶּסַח. כֵּךְ הַשְּׁתַלְשֵׁל אֲצֵל זְרַעוֹ שֶׁל שְׁאוּל בִּישׁוּעָה שֶׁהַתַּחֲלִילָה כְּשֶׁתְּלוּ אֶת הַמֶּן בִּימֵי הַפֶּסַח. וְכֵן אִם נִשְׁבֵּר מִסְפֵּר **חר"ס** לְשָׁנִים בְּבַחֲיַת שְׁבָרֵי חֲרָסִים נִקְבֵּל מִסְפֵּר **קד"ל** שֶׁהוּא הַתְּרַגּוּם שֶׁל **עֲרַף** שְׁמַסְמֵל הַנְּהַגַת אַחֲרֵי שֶׁל עֲנִיּוֹת, וְאִם נֶחֱשֵׁב ב' פְּעָמִים **טַלְאִים**, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב **"בְּטַלְאִים"** נִקְבֵּל מִסְפֵּר **פְּנִים** שְׁמַסְמֵל הַנְּהַגָּה שֶׁל עֲשִׁירוֹת וְאִישׁ לְרַעְהוּ כְּדַלְעִיל. וְכֵן **בְּטַלְאִים** ר"ת אִישׁ יְהוּדִי בְּשׁוֹשׁן מְרַדְכֵי טוֹב לְעָמוֹ. וְכֵן **בְּזִק**

טלאים בגימטריא **צדקה** שמסמלת את אור הפורים שהוא אור עטרת היסוד שמסמל יחוד פנים בפנים. כמובא בספר 'שערי אורה' (שער ב) **דע כי שלשה שמות הם צד"ק וצדק"ה, ומדת אל חי נקראת צד"ק, ומדת אדנ"י נקראת צד"ק, ומדת צדיק משפיע ברפתו בצדק, אותו השפע והאצילות נקרא צדקה, נמצאו שלש השמות הללו מתאחדים כאחד, צד"ק לתת, צד"ק לקבל, צדק"ה הוא סוד המתנה והחבור. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני קרה"ו של המן הן **צדק"ה**. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' ש**צדקה מגלה** בגימטריא **זרע**.**

נראה דשרש תקנת מתנות לאביונים הוא מאותו טעם, כדי לערבב את הממון של כלם, ולסמל שהכל באחדות. דשרש תקנה זו היה בשביל שישתמשו במעות לסעדת פורים כמו המשלוח מנות שמיעד לסעדת פורים, ולא משום צדקה.

דמצות צדקה יש כל השנה אלא שתקנו לתת מעות לאביונים, כדי שיקזמו בזה גם מצות צדקה, כפי שמשמע מהש"ע (א"ח תרצד א) **אין מדקדקים במעות פורים אלא כל מי שפושט ידו לטל נותנים לו**. ומקורו מהריטב"א (ב"מ עח:): **אין מדקדקין בדבר לומר זה עני ולותיב ליה טפי, אלא לכלם נותן בשוה ואפלו לעשיר שבהם**. רואים שנותנים גם לעשיר, ומבאר לדברינו דשרש התקנה היה לערבב את הממון. ואם עשיר פושט יד חזבים לתת לו, דהטעם של ערבוב הממון שיד גם בעשיר. וכן נראה דטעם המנהג של נתינת דמי פורים גם לעשירים, הוא כדי לערבב הממון. ובשבת אף על פי שהרע שבנגה מסתלק מהדברים הגשמיים, איננו מסתלק מהממון הגשמי ולא שיד לתקן שיערבבו הממון. וכן משלוח מנות לא שיד שיתקנו בשבת דעלולים להכשל בטלול מרשות לרשות. וכן בארנו במאמר 'חשמל אות' שבפורים מניחים תפלין ובשבת אין מניחין, דתפלין משפיעים את שפע הממון הגשמי, ובשבת שפע זה מקצה ואינו שיד לשבת, מה שאין כן בפורים. וכן מובא ב'שער הפנות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שלב) שבפורים כל הפושט יד נותנים לו, היות שיש הארה גדולה מאד שהיא למעלה מהשבת, איננה מבחינה בין אחד לשני, ונותנת לכלם, ורואים שמקשר את הדין של "כל הפושט יד נותנים לו" לאור הגדול של פורים. וכן מובא בספר הלכותיים לרמ"ד וואלי זצ"ל (תקלז) שגם בגן עדן יש בפורים משלוח מנות והחלפת אורות זה עם זה, ואין את הענין של כל אחד נכזה מחפתו של חברו. וכן מובא בספרים שהאור של פורים כולל את כל החגים, לכן **פורים ר"ת פסח, ו' בסיון, ראש השנה, יום הכפורים, ס המרמז על קרבנות חג הסוכות, וד' דפנות הסכה**.

מובא במגן אברהם' (א"ח תרצב, א) שצריך לכוון בברכת שהחיינו שאומרים ביום פורים על המגלה, גם על מצוות היום, משלוח מנות וסעדת פורים. והאחרונים מקשים מדוע לא הזכיר המגן אברהם את מצוות מתנות לאביונים. ומבאר לדברינו דשרש מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים הוא אותו שרש, לערבב את הממון של כלם. ואם הוא מכון על משלוח מנות זה כולל גם את מתנות לאביונים. ומרמז במגלת אסתר שבתחלה כתוב (ט, יט) **"שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו"**, ולא מזכר מתנות לאביונים, ואחר כך כתוב (שם כב) **"לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים"**. דשרש תקנת מתנות לאביונים הוא חלק מתקנת משלוח מנות להחליף את הממון והממון, ואחר כך הוסיפו לתת לאביונים ולקיים בממון גם מצות צדקה.

ונראה דלכן תקנו מתנות לאביונים שהם בדרגה יותר נמוכה מענינים, כפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א **שאביון** בגימטריא **69** שהוא אחד פחות מע' שבמלוייה היא **ע"ן** אותיות **עני**, היינו שהאביון הוא בדרגה פחותה מהעני, ויוצא שהוא גם בדרגה פחותה מהעני שמספרו **ע'**, וכל זה מרמז שהאור יורד למטה מטה לדרגות הנמוכות ביותר כמו יין שיוורד למטה.

קִישׁ קִישׁ בְּגִימָטְרִיאָא אַחְשׁוּרוֹשׁ.

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שְׁמַעְתִּי, שְׁקִרְיָאת מַגְלַת אֶסְתֵר שְׂבָאָה מְשַׁרְשׁ שְׁמַעִי וְקִישׁ, גַּלְתָּה אֶת הַהֶסְתֵר בְּסוּד יַיִן הַמַּגְלָה, הַשְּׁתַלְשֵׁל הַפְתָּגָם בְּגַמְרָא (ב"מ פה:) אֶסְתֵּירָא בְּלִגְנָא קִישׁ קִישׁ קְרִיאָא. אֶסְתֵּירָא מְרַמַּז עַל אֶסְתֵּיר, בְּלִגְנָא מְרַמַּז עַל מַגְלָה, וְגַם עַל הַקְּנָקוּן יַיִן שֶׁל פּוּרִים, וְהַשְּׁמַעַת קִישׁ קִישׁ, מְרַמַּז עַל שְׁמַעִי בֶּן קִישׁ. וְכֹן קְרִיאָא מְרַמַּז עַל קְרִיאת הַמַּגְלָה. הֵינּוּ שְׁמַתְגַּלְתָּה הַהֶסְתֵר שֶׁל הָאָדָם כְּשֶׁמִּקְשָׁקֵשׁ קִישׁ קִישׁ בְּבַחֲיַת מְטַבֵּעַ שְׁמַשְׁמִיעַ קוֹל בְּקִנְקוּן יַיִן, וּמְשַׁמֵּיעַ קוֹלוֹ בְּדָבָר שְׁלֵמָד. כִּי מַגְלֵי הַהֶסְתֵר שֶׁל מַגְלַת אֶסְתֵר, מְשַׁתְלַשְׁלִים כָּל גְּלוּיֵי הַהֶסְתֵר שְׂבַעוּלָם.

וְכֹן מְצִינּוּ בְּגַמְרָא שְׁקִישׁ פְּרוּשׁוֹ לְהַקִּישׁ, (מגילה יב:) **"בֶּן קִישׁ" שְׁהַקִּישׁ עַל דְּלַתֵי רַחֲמִים וּפְתָחוֹ לּוֹ.** וְכֹן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּפּוּרִים לְהַשְׁמִיעַ קִישׁ קִישׁ בְּרַעְשׁוֹן. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' נַפְתָּלִי הַלּוּי שְׁלִיט"א שְׁקִישׁ בְּגִימָטְרִיאָא שְׁמַעִי, כִּינּוּן שְׁעֲנִינּוּ לְהַשְׁמִיעַ. וְכֹן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁמֻכִּינִים עָגָה לְפּוּרִים שְׁשֵׁמוֹ קִישׁ. וְכֹן קִישׁ בְּגִימָטְרִיאָא רַקִּיק שְׁפֹרוּשׁוֹ עָגָה. וְכֹן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּאִירָאן, אַרְצָם שֶׁל מְדְרָכֵי וְאֶסְתֵר, אֵי שֶׁל נֶפֶשׁ שְׁשֵׁמוֹ קִישׁ. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א שְׁיֵאִיר שְׁמַעִי קִישׁ ס"ת שְׁמַסְמֵל אֶת שְׁמַחַת פּוּרִים בְּסוּד קִישׁ קִישׁ קְרִיאָא. וְכִפִּי שְׂרוּאִים שֶׁהַשְּׁתַלְשֵׁל בְּפּוּרִים שְׁמַקְשָׁקֵשִׁים הַרְבֵּה בְּבַחֲיַת קִישׁ קִישׁ קְרִיאָא. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁשַׁרְשׁ קִישׁ וּפּוּרִים נְרַמַּז גַּם בְּסִימְנֵי הַטְּהָרָה שֶׁל מְזֵל אֲדָר דְּגַיִם, סְנִפִּיר וְקַשְׁקֶשֶׁת.

וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׁאֶסְתֵר הַתְּפַלְלָה לִפְנֵי שְׁנִכְנָסָה לְאַחְשׁוּרוֹשׁ אֶת מְזִמּוֹר כ"ב בְּתַהֲלִים שֶׁם מְזַכֵּר שְׂרַשׁ קְדוֹשׁ בְּגִימָטְרִיאָא קִישׁ: **"לְמִנְאִחַ עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מְזִמּוֹר לְדוֹד: אֵלִי אֵלִי לְמָה עֲזַבְתָּנִי רַחוּק מִיִּשׁוּעַתִּי דְבָרִי שְׁאֲגַתִּי: אֵלֵהִי אֶקְרָא יוֹמָם וְלַיְלָה וְלִי לָיְלָה וְלֵא דַמְיָה לִּי: וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת יִשְׂרָאֵל: בָּךְ בְּטַחוֹ אֲבַתִּינוּ בְּטַחוֹ וְתַפְלִטָמוֹ: אֵלֶיךָ זַעֲקוּ וְנִמְלָטוּ בָךְ בְּטַחוֹ וְלֹא בּוֹשׁוּ"**. וְכֹן שְׂרַשׁ בַּט"ח שֶׁהִיא הַזְּכִירָה כַּמָּה פְּעָמִים מְרַמַּז עַל שְׂרַשׁ קְדוֹשׁ, כִּי מַלּוּי אוֹתִיוֹת בַּט"ח בִּי"ת טִי"ת חִי"ת עוֹלָה קְדוֹשׁ, וְיֵשׁ כָּאֵן רְמַז עַל קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ. וְיִתְכּוֹן שֶׁזֶה הַסּוּד שֶׁל קִישׁ קִישׁ קְרִיאָא רְמַז לְקְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְרִיאָא שֶׁעַל זֶה הִיא הַתְּפַלְלָה. וְכֹן הִיא הַתְּפַלְלָה בְּזִכּוֹת אַבּוֹת **"בָּךְ בְּטַחוֹ אֲבַתִּינוּ"** וְהִיא הֵיחָד שֶׁל שְׁנֵי קִישׁ, אֶחָד אָבִי יֵאִיר שֶׁהִיא אַח אֲבִיהֶּ אֲבִיחֵיל, וְכֹן אָבִי שְׂאוּל נִקְרָא קִישׁ, וְלִכּוֹן הִיא הַתְּפַלְלָה בְּסוּד קִישׁ קִישׁ קְרִיאָא, לְהַזְכִּיר אֶת שְׁנֵי זְקֻנֵיהֶּ שְׁנִקְרָאוּ קִישׁ. וְכֹן אֶסְתֵּירָא בְּלִגְנָא מְרַמַּז עַל אֶסְתֵּר שֶׁהֵיחָד בְּחִצְרַת גִּנַּת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוֹשׁ וְשֶׁם הִיא הַתְּפַלְלָה אֶת הַתְּפַלָּה. וְכֹן קִישׁ קִישׁ בְּגִימָטְרִיאָא אַחְשׁוּרוֹשׁ.

כְּתוּב (דברים כז, ט) **"וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעַם לַה' אֱלֹהֶיךָ"**. וּמְצִינּוּ בְּמַדְרַשׁ (שֶׁהַש"ר ב, יח) **"וַיִּדְבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הִסְכַּת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעַם לַה' אֱלֹהֶיךָ"**. וְכִי הַיּוֹם קִבְּלוּ הַתּוֹרָה וְהָלֹא כָּבֵר אַרְבָּעִים שָׁנָה שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת אִמְרַת הַיּוֹם הַזֶּה, אֶלָּא מְלַמֵּד כִּינּוּן שֶׁשְׁנֵי לְהֵם מֹשֶׁה אֶת הַתּוֹרָה וְקִבְּלוּהָ בְּסִבָּר פְּנִיִם יְפוֹת הָעֹלָה לְהֵם הַכְּתוּב כָּאֵלוֹ קִבְּלוּהָ הַיּוֹם מְהֵרָה סִינֵי. וְלִפִּי זֶה הַכְּתוּב מְרַמַּז עַל קִבְּלַת הַתּוֹרָה מֵאֵהָבָה שֶׁהִיא בְּפּוּרִים. וּמְצִינּוּ בְּגַמְרָא (בְּרֻכּוֹת סג:) **"הִסְכַּת וְשָׁמַע יִשְׂרָאֵל"** הַס, וְאַחַר כֵּךְ כְּתוּב. כְּדַרְבָּא, דְּאָמַר רַבָּא, לְעוֹלָם יִלְמַד אָדָם תּוֹרָה, וְאַחַר כֵּךְ יְהִיגָה. וּבְאֵר הַרַה"ג ר' י. א. שְׁלִיט"א שְׁכַפְתָּת בְּגִימָטְרִיאָא קִישׁ קִישׁ שְׁמַרְמַז עַל הָאוּר שֶׁל פּוּרִים. וְכֹן הַכְּתוּב **"לֵאמֹר הִסְכַּת"** אוֹתִיוֹת אֶסְתֵּיר הַמֶּלֶכֶ"ה.

הַתָּוּ בְּגִימַטְרִיא שֵׁם כַּד"ת כִּי הוּא הִיָּה מְזַרְע דָּוִד

וְהָאִיר בּוֹ הַשֵּׁם כַּד"ת, וְלָכֵן נִהְרַג עַל יְדֵי הַמֶּן, כִּי שֵׁם

כַּד"ת לֹא הָאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן.

כַּתוּב: (אסתר ט, יא) "בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפָּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה הֲרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדַּד חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן בְּשָׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ וּמָה שָׂאֲלַתְךָ וַיִּנָּתֶן לָךְ וּמָה בִקְשָׁתְךָ עוֹד וַתַּעֲשׂ: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יִנָּתֶן גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן יִתְּלוּ עַל הָעֵץ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת כִּן וַתִּנָּתֶן דַּת בְּשׁוֹשׁן וְאֵת עֲשָׂרַת בְּנֵי הַמֶּן תִּלּוּ: וַיִּקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר וַיִּהְרָגוּ בְּשׁוֹשׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת יָדָם". וְרוֹאִים שְׂאֲסְתֵּר בִּקְשָׁה עוֹד 500 שְׂיִהְיוּ יַחַד 1000 הַרוּגִים וּבַפֶּעַל הָיָה רַק עוֹד 300 שֶׁהִגִּיעוּ יַחַד לִ800, וְנִרְאָה לְבָאֵר שְׂאֲסְתֵּר בִּקְשָׁה שְׂיִהְיוּ 1000 שֶׁהוּא אוֹר הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה, כַּמּוּבָא מִהַגְּרָ"א 'קוֹל הַתּוֹר' (פֶּרֶק ב' סִימָן ל"ה) "הַקְּטָן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עֲצוּם", "הַקְּטָן" הֵינּוּ אֶפְרַיִם, כַּכְּתוּב "אֲחִיו הַקְּטָן יִגְדַל מִמֶּנּוּ". וְכֵן "הַצָּעִיר" הוּא אֶפְרַיִם, וְהַכְּנָנָה, אִם הוּא יִגִּיעַ עַד דְּרָגַת הָאֶלֶף פְּחוּת אֶחָד, הֵינּוּ ט"ץ בִּיְסוּד, שֶׁהוּא הַדְּרָגָה הָאַחֲרוֹנָה שֶׁל אֵיתְעָרוּתָא דְלִתְתָא, אַז אֲנִי ה' אֶפְלוּ בְעֵתָהּ אַחִישֶׁנָּה. כִּי אַז דְּרָגַת הָאֶלֶף עֲצָמָה מִשְׁתַּלְמֶת בְּעֲנֵנֵי שְׂמִיא בְּדָרְךָ נְסִית כְּלָה. "וְעַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב" בְּגִימַטְרִיא ט"ץ, מְנַן חֲלָקִים שְׁנַתְחַלְקָה תְּקוּפַת עֶקְבָּתָא דְמִשְׁיחָא, "וּמִמֶּנָּה יוֹשֵׁעַ". מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּגִימַטְרִיא ט"ץ עִם הַפּוֹלֵל, כִּי הַמְּסַפֵּר אֶלֶף הוּא כְּנֻגַד מִשֶּׁה רַבְּנוּ שֶׁהוּא הַגּוֹאֵל אַחֲרוֹן וּמִשְׁלִים לְמִסְפָּר אֶלֶף, בְּסוּד "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה". וְלָכֵן בִּקְשָׁה אֶסְתֵּר "יִנָּתֶן גַּם מָחָר לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם" כַּמּוּבָא בְּסִפְר 'קִהְלַת יַעֲקֹב' כַּד"ת ר"ת כ"ד תְּכַשִּׁיטִין, וְהֵם סוּד כ"ד צְרוּפֵי אַדְנִי, וּבְהֵן מִתְקַשֵּׁט מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ, וְשֵׁם זֶה [כַּד"ת] חֲקוּק עַל מִצְחוֹ. הֵינּוּ שְׂאֲסְתֵּר בִּקְשָׁה אֵת שֵׁם כַּד"ת שְׁעוּלָה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּדִי לְזַכּוֹת לַתְּקוּן הַשְּׁלָם, וּבַפֶּעַל הִיא קְבֻלָּה רַק 800 שֶׁהִיא הָאֶרֶת פּוּרִים מֵאַבָּא וְאַמָּא. וְכֵן הַחֲטָא שֶׁל פּוּרִים שֶׁנִּהְיָו מִסְעֵדַת אַחֲשׁוּרוּשׁ הִיָּה פְּגָם בְּשֵׁם כַּד"ת, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (אסתר א, ח) "וְהַשְׁתִּיָּה כְּדַת אֵין אֲנִס כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ". וְכֵן רוֹאִים עוֹד קוּדָם לָכֵן שְׂאֲסְתֵּר הֲרָגִישָׁה שְׂשֵׁם כַּד"ת לֹא נִמְצָא אֶתָּה, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (אסתר ד, טז) "וּבְכֵן אָבוּא אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא כְּדַת וְכֹאֲשֶׁר אָבְדַתִּי". מֵאִידֵךְ בְּעֲנֵנֵי הַנְּשִׁים וְהַמְּלָכוֹת דְקַלְפָּה מְזַכֵּר כְּמָה פְּעָמִים "כְּדַת" (אסתר א, טו) "כְּדַת מַה לַעֲשׂוֹת בְּמַלְכָּה וְשִׁתִּי", (שם ב, יב) "מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ". לְרַמֵּז שֶׁהַשֵּׁם כַּד"ת הִיָּה שְׁבוּי בַּמְּלָכוֹת דְקַלְפָּה בְּאוֹתוֹ זְמַן.

וְהוֹסִיף הַרְהַ"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁהַתָּוּ הִיָּה מְקַשֵּׁר בֵּין מְרַדְכֵי לְאַסְתֵּר לְהַבִּיא אֶת הַיְּשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל, דְּהַתָּוּ בְּגִימַטְרִיא שֵׁם כַּד"ת כִּי הוּא הִיָּה מְזַרְע דָּוִד וְהָאִיר בּוֹ הַשֵּׁם כַּד"ת, וְלָכֵן מוּבָא בְּתוֹסְפוֹת (ב"ב ד.) שְׂדֵנְיָאֵל נִהְרַג עַל יְדֵי הַמֶּן, כְּשִׁרְאָה הַמֶּן שֶׁהוּא מְקַשֵּׁר בֵּין מְרַדְכֵי לְאַסְתֵּר. כִּי שֵׁם כַּד"ת לֹא הָאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן כְּדַבְּאֲרֵנוּ, וְזֶה גֵרַם לְהַמֶּן לְהִתְגַּבֵּר עַל דְּנִיָּאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֵתִיד' (תְּשׁוּב"ב ע' קכט) שְׂדֵנְיָאֵל בְּגִימַטְרִיא הַמֶּן, כִּינּוּן שֶׁהוּא הִיָּה הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל הַמֶּן. וְכֵן הַכְּתוּב (אסתר

ו, א) "ויאמר המלך מה נעשה [בגימטריא התך או שם כד"ת] יקר וגדלה [בגימטריא משיח] למרדכי על זה". כי התעורר אצל אחשורוש הניצוץ של שם כד"ת להביא ישועה לישראל.

וכן מובא בספר 'אמונת עתידי' (תשנ"ב ע' קכט) שדגניאל נענש בגלל שנתן עצה לנבוכדנאצר (דניאל ד, כד) **"וחטאך בצדקה פרק ועויתך במחו ענין הו תהוה ארכה לשלותך"**. והענש בא לו על ידי המן שהוא היה הלעמת זה שלו, ולמד מעצתו לתת צדקה, כמובא במפרשים שהמן שקל עשרת אלפים כפר כסף לתת לעניים. וכן **הת"ך** מרמז בכתוב שאמר מרדכי להתך: (אסתר ד, ז) **"ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך ביהודים לאבדם"**. היינו שמרדכי רמז לו שיש עליו דין בגלל **פרשת הכסף** שהמן למד ממנו לתת צדקה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפני **קרה"ו**, הן **צדק"ה**. ומבאר לדברינו שמרדכי רמז לו שיש עליו דין בגלל **פרשת הכסף** שהמן למד ממנו לתת צדקה. וכן האותיות אחרי **קרה"ו** היינו שמקבלות את השפע מקרה"ו, הן **ו' זר"ש**. היינו היסוד של המן ועמלק שמשפיע לזרש. וכן מובא בספר 'עטרת ישועה' ש**צדקה מגלה** בגימטריא **זרע**. ומבאר לדברינו שנתנית צדקה מגלה את עטרת היסוד כמו המגלה, ושניהם יחד משפיעים את הזרע למלכות.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמצינו בגמרא (מגילה טו:) שיטת רמי בר אבא שהיו להמן 208 בנים. ולפי זה יוצא שקרוב ל**200** מבני המן לא נהרגו. וכפי שבארנו שהיו חסרים קרוב ל**200** להגיע ל**1000**. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שגם אצל דוד המלך מצינו שהיה הורג **800** בפעם אחת והצטער שלא זכה למספר **1000** כמובא בגמרא (מ"ק טו:) **"על שמנה מאות חלל בפעם אחת" שהיה זורק חץ ומפיל שמנה מאות חלל בפעם אחת, והיה מתאנח על מאתים, דכתיב, "איכה ירדוף אחד אלף", יצתה בת קול ואמרה לו "רק בדבר אוריה החתי"**.

ולפי זה יתכן לבאר מה שהבאנו מה'אמרי פנחס' שפורים הוא תקון שאול ואין להזכיר בו את דוד המלך, כיון ששם **כד"ת** של מלכות בית דוד היה חסר בישועת פורים. וזה גופא הסבה שהיה חסרון בגלל שעסקו בתקון שאול, וכשעוסקים בתקון אי אפשר להגיע לשלמות. ואין פונה חס ושלום שמלכות בית דוד לא רצתה לעזור אדרבה כפי שאומרת הגמרא שכל מציאות מרדכי היתה בזכות דוד, וכן דוד התפלל על **אסתר "למנצח על אילת השחר וגו"**, אבל לא היה שיך להאיר את הארת שם **כד"ת** של הגאולה העתידה, כי הארה זו באה בעולם התקון לאחר גמר כל התקונים, ושם עדין עסקו בתקון שאול. ולכן אנחנו עדין עבדי אחשורוש, כמובא בגמרא (מגילה יד.) **אפתי עבדי אחשורוש אנו**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א ש**שנס פורים** בגימטריא **עשירי בטבת** עם המלים והכולל וכמו שכתוב (אסתר ב, טז) **"ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו"**. כי יום עשירי בטבת הוא יום של דוד המלך בסוד העשירי שבועשירי, מלכות שבמלכות כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן הכתוב (אסתר ד, יד) **"כי אם חרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה** [עם האותיות בגימטריא **משיח**] **עמוד ליהודים ממקום אחר** [בגימטריא **דויד בן ישי**]. היינו שמרדכי רמז על אורו של משיח שיכול לפעול גם דרך צנורות אחרים ולא רק דרך אסתר.

והוסיף הרה"ג ר' פ. ל. שליט"א שמובא ב'חיי אדם' (לא, כד) **אין קורין בתורה פחות מי' פסוקים, דהיינו ב' קורין ג' ג', וא' קורא ד', חוץ מפרשת "ויבא עמלק" בפורים שאין בה אלא ט' פסוקים, דאי אפשר בענין אחר**. ויש כאן רמז שאף שהשלמות היא **עשרה** פסוקים שעזרא תקן, כי **10** מרמז על מספר **1000** שמסמל שלמות. בפורים עדין חסר בשלמות ואנו נאלצים לקרוא פחות מעשרה פסוקים. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהפסוק (אסתר א, יט) **"ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה"** דומה לפסוק על חטא שאול (ש"א טו, כח) **"ויאמר אליו שמואל קרע ה' את ממלכות ישראל מעליך היום ונתנה לרעה הטוב ממך"**, לרמז שמלכות אסתר תקנה את חטא שאול. והתקון

נעשה על ידי מרדכי שהוא גם איש יהודי מזרע יהודה מצד אמו, וגם איש ימיני מצד אביו לכן הוא עשה את התקון לפגם של מה עשה לי יהודי ומה שלם לי ימיני כדלעיל.

וכן הכתוב (תהילים צא, ז) "יפל מצדך אלף ורבבה מימינך אליך לא יגש" בגימטריא מרדכי שהיה ראוי להפיל אלף ולהביא את הגאלה השלמה, אלא שתקון שאול עכב. וכן שם שפ"ו שבו תלויה הגאלה העתידה בגימטריא "יפל מצדך אלף" ובגימטריא "ורבבה מימינך". וכן אסתר בגימטריא "יפל מצדך אלף ורבבה מימינך אליך" בלי תבת "מימינך" שמסמל את הפגם של שאול כפי שהבאנו מהגמרא ומה שלם לי ימיני דלא קטליה שאול לאגג. כי אסתר זכה להפיל אלף ולהביא את הגאלה השלמה לולי הפגם של שאול. וכן בימי מרדכי אסתר עם ה3 מילים בגימטריא 1000. וכן הרמב"ם חלק את ספרו משנה תורה לאלף פרקים, ובפרק האלף הוא מדבר על ביאת המשיח והגאלה העתידה. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. י. שליט"א).

מצינו בגמרא (חולין קלט:) מרדכי מן התורה מנין דכתיב "מר דרור" ומתרגמינן מירא דכיא. מובא בפרע"ח להאריז"ל (שער חג המצות ע' תקח) שקו האמצע נקרא מר דרור. נראה דלכן צותה התורה לקחת לשמן המשחה מר דרור חמש מאות, כמו שכתוב (שמות ל, כג) "קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות", דמספר זה הוא כמנין איברים שבאיש ואשה ומר דרור יש בו את השלמות הכוללת בחינת זכר ונקבה יחד, וזה האור של מרדכי בבחינת עטרת היסוד שמקשרת בחינת זכר ונקבה. וכן מובא בפרוש הגר"א לשיר השירים (א, א) על הכתוב "שמן תורק שמך", ש"תורק" הוא מלשון תמרוקי הנשים, דשמן המשחה המכשיר את המלך לקבל את השפע מהיסוד, ומכשיר את הפהו גדול לעורר את היחוד בבית המקדש, שיך לבחינה זו של תמרוקי הנשים המחברים זכר ונקבה. וכן מובא מהרוקח שר"ת ששמן זית זך בגימטריא מרדכי היהודי. וכן ששמן מסמל חכמה שהיא הארת אבא שמרדכי מסמל. וכן פורים חל בחלק מהשנים בפרשת תצוה שפותחת ב"שמן זית זך". וכן תצוה בגימטריא 500 עם הכולל. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שאם נוריד מספר מרדכי ממספר תורה נקבל מספר שאול שהוא שרש מרדכי בבחינת עטרת היסוד. וכן השמן קשור גם לתפלין שמסמלים את האור של מרדכי, כמובא בגמרא (שבת קנג.) "ושמן על ראשך אל יחסר", אלו תפלין. והוסף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שתפלין בגימטריא ב' פעמים ששמן טהור, כי יש ב' תפלין, של ראש ושל יד. וכן הכתוב (ויקרא כד, ב) "ויקחו אליך ששמן" בגימטריא תפלין. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' עח) ששמן במלוי האותיות בגימטריא כ"א פעמים שם הו"ה, כמספר הפעמים שמזכר שם הו"ה בתפלין.

מליו"ן ר"ת הכתוב "ויאמר המלך מה נעשה יקר

וגדולה למרדכי על זה."

מובא בלק"ת (במדבר יט.) וענין המתוק היינו שהגבורות עצמן נעשים מתוקים, כמו על דרך משל שממתיקים מאכל חמוץ, הרי גם הוא עצמו בחינת מאכל, רק שהוא חמוץ ועתה ממתיקים אותו, ואז נעשה מרקחת ומשיב הנפש, כך בחינת מתוק הגבורות, שהם עצמן מתמתקים, ואז הם מעלים ומשבחים יותר. נראה דפרי הלימון החמוץ הוא סמל לספירת ההוד שהיא בתחתית קו הגבורה, דצבע הזהב בגימטריא הוד, והוא סמל לספירת ההוד. כמובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (תהילים ע' תמ). וכן הלימון הוא בצבע זהב, שהוא סוג של זהב,

כמוֹבֵא בְרִשׁ"י (ויקרא יג, לה) "וּבוֹ שְׁעַר צֹהַב וְגו'", לְשׁוֹן צֹהַב דּוֹמָה לְתַבְנִית הַזָּהָב, צֹהַב כְּמוֹ זָהָב. וְכֵן פְּרִי הַמִּנְגֹּה הוּא חֲמוּץ מְעֻט וְצָבְעוּ נוֹטָה לְצֹהַב, וְגַם בּוֹ אוֹתִיּוֹת שֶׁל לַמּוֹן. וְכֵן לִימוֹן בְּגִימַטְרִיא מָמוֹן שֶׁבֵּא מֵהַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה, וּבְגִימַטְרִיא קִבְלָה שֶׁקְשׁוּרָה עִם סְפִירַת הַהוֹד. כְּמוֹבֵא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (במדבר כז, ט) "מִהוֹדֶךָ" בְּגִימַטְרִיא הַסּוּד. לּוֹמֵר לְךָ שֶׁמָסַר לוֹ סוּד הַמְרַכְבֵּה וּמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. וְכֵן יוֹם ל"ג בְּעֵמֶר הוּא כְּנֶגֶד הוֹד שֶׁבַהוֹד וּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁסּוּדוֹת הַתּוֹרָה קְשׁוּרִים לְסְפִירַת הַהוֹד, כִּינּוֹן שֶׁעַל יְדֵי צְמִצּוּם וּפְרוּר כֹּל דְּבַר לְפְרוּרִים דְּקִיָּם, אֶפְשָׁר לְחַקֵּר אוֹתוֹ עַד הַסּוּף בְּכָל הַמּוֹבְנִים עַד כְּמָה שֶׁאֶפְשָׁר, וְלַהֲגִיעַ רְחוֹק בְּהִבְנַת הַדְּבַר. וְכֵן לִימוֹן אוֹתִיּוֹת מִילּוֹן שֶׁגַם הוּא פְּרִי בְּצָבַע צֹהַב. וְכֵן אוֹתִיּוֹת מִלִּיּוֹן, שֶׁמְרַמֵּז עַל צְמִצּוּם וּפְרוּר הַגְּבוּרוֹת לְחֻלְקִים רַבִּים מְאֹד. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל הַשֵּׁם מִילּוֹן לְסִפְרַת תְּרַגּוּם שְׁפוֹת שֶׁמְסַמֵּל אֶת צְמִצּוּם הַגְּבוּרָה שֶׁמּוֹרִידָה אֶת הָאוֹר לְשְׁפוֹת נְמוּכוֹת. וְכֵן מִלּוֹן הוּא מְקוּם לִינָה שֶׁשִּׁיךְ לְלִלָּה, לְזִמְן שְׁלִיטַת הַגְּבוּרָה. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁגַם נִסַּח הַתְּפִלָּה וְעֲרִיכַת נֵר לְבָן 'שִׁי מְשִׁיחֶךָ' הוּא לִימוֹן אוֹ מִילּוֹן אוֹ מִלִּיּוֹן, וְנִרְאֶה לְבֹאֵר עַל פִּי הַזֶּהֱר (ויקרא ד) שֶׁמְקַשֵּׁר אֶת דּוֹד הַמְּלֶכֶךְ לְסְפִירַת הַהוֹד. וְכֵן דְּוֹד בְּגִימַטְרִיא הוֹד. וְהוֹד מְרַמֵּז בְּשֵׁם יְהוֹדָה שֶׁמִּמֶּנּוּ יֵצֵא דְוֹד. וְכֵן מוֹבֵא בְּסִפְרַת 'פְּרִי חַיִּים' שֶׁיְהוֹדָה בְּגִימַטְרִיא הוֹד הוֹד. וְהוֹסִיף הַרַה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁמִּלִּיּוֹן ר"ת הַכְּתוּב (אסתר ו, ג) "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מָה נַעֲשֶׂה יְקָר וְגִדּוּלָה לְמַרְדֳּכַי עַל זֶה". כִּי הַשְּׁפָעַת הַקְּלָפָה הִיא מִתְחַתֵּית הַשְּׂמַאל מִשְׁרַשׁ הַהוֹד.

סִינֵי אוֹתִיּוֹת נֵיִס שֶׁפְּרוּשׁוֹ חֲדָשׁוֹת

ר"ת נְכִיִס יֵיִן יֵצֵא סוּד.

מוֹבֵא בְּאוֹר חַיִּים' (ויקרא יג, לז) כֹּל דְּבַר תּוֹרָה נֹאמֵר לְמִשְׁהָ, וְאִין חֻכָּם יְכוֹל לְדַעַת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁיֵּדַע מִשְׁהָ, וְהֵגַם שֶׁתְּצַרְף כָּל דּוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם מִתֵּן תּוֹרָה עַד שֶׁתִּמְלֵא הָאָרֶץ דְּעָה אִין חֲדוּשׁ שְׁלֵא יְדַעוּ מִשְׁהָ, אֲבָל הַהִפְרָשׁ הוּא כִּי מִשְׁהָ נִתֵּן לוֹ ה' תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהָ, וְהֵינָה הָאֲדוֹן בְּרוּךְ הוּא בְּחֻכְמָתוֹ יִתְבַּרַךְ רִשָּׁם בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב כָּל תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהָ שֶׁאֵמֵר לְמִשְׁהָ, אֲבָל לֹא הוֹדִיעַ לְמִשְׁהָ כָּל מָה שֶׁנִּתֵּן לוֹ בְּעַל פִּהָ הֵיכֵן הוּא רְמוּז בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב, וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲמִלֵי תּוֹרָה שֶׁיִּישְׁבוּ הַהֲלָכוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ לְמִשְׁהָ בְּסִינֵי וְהַסּוּדוֹת וְהַדְּרָשׁוֹת כֻּלָּן יִתְנוּ לָהֶם מְקוֹם בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב, וְלָזֶה תִּמְצָא בְּאוֹר הַתְּנָאִים וְחִבְרוֹ תּוֹרַת כְּהֻנִּים וְסִפְרֵי וְכוּ', וְכָל דְּרָשְׁתֶּם בְּכַתוּבִים אֵינִם אֶלָּא עַל פִּי הַהֲלָכוֹת וְהַלְבִּישׁוּם בְּתוֹרַת ה' תְּמִימָה שֶׁבְּכַתֵּב, וְאַחֲרֵיהֶם וְעַד הַיּוֹם זוֹ הִיא עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ בְּנֵי תּוֹרָה לְדִיק הַמְקַרְאוֹת וְלִישְׁבָם עַל פִּי הַמְאָמְרִים שֶׁהֵם תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהָ, וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת אֶרֶץ חַיִּים. רואים מִה'אוֹר חַיִּים' הַקְּדוּשׁ שֶׁעָקַר הַעֲבוּדָה שֶׁל עֲמִלֵי תּוֹרָה הִיא לְמִצָּא מְקוֹר לְכָל דְּבַר בְּתוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהָ, בֵּין הַלְכָהּ, בֵּין דְּבַר שֶׁל דְּרוּשׁ אוֹ שֶׁל סוּד, אֵיךְ הוּא נְרַמֵּז בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב, וְרַק זֶה נִקְרָא לְחֲדָשׁ בְּתוֹרָה וְזוֹ הִיא עֲבוּדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲמִלֵי תּוֹרָה, כִּי חוּץ מִזֶּה אִין שׁוּם דְּבַר חֲדָשׁ, כִּינּוֹן שֶׁהַכֹּל כְּבָר נִמְסַר לְמִשְׁהָ בְּסִינֵי. וּמִצִּינּוּ בַּזֶּהֱר (הקדמה ד) שְׁמִי שֶׁמְחַדֵּשׁ חֲדוּשׁ תּוֹרָה אֲמַתִּי שֶׁעֲדִין לֹא נֹאמֵר בְּעוֹלָם, הַקַּב"ה לּוֹקַח אֶת הַחֲדוּשׁ וּמִנְשָׁקוֹ, וְשֵׁם בְּכַתְרוֹ, וּבוֹרָא מִמֶּנּוּ שְׁמֵים חֲדָשִׁים. וּמֵאַחַר שֶׁבְּעִנְיַי הַלְכוֹת הַנִּדְרָשִׁים מִתּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב לֹא נִתֵּן לָנוּ לְדַרְשׁ, וְרַק חֲז"ל דְּרָשוּ אֶת הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּהָ מִתּוֹךְ תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב דְּרָף "ג מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשׁת בָּהֶם, וְגַם הַמְּפַלְפְּלִים בְּחֻכְמָה לְפִי הַדְּרָף הַמְּקַבְּלַת, אִף אִם זֹכִים לְכוֹן לְאֲמַת, אַחֲרַי שְׁאֵלֶפֶי שְׁנַיִם עֶסְקוּ יְהוּדִים בְּתוֹרַת הַפְּשׁוּט, קֶשֶׁה לּוֹמֵר דְּבַר

חדוש אמתִי בפֶּשֶׁט שְׁעִדִין לא נאמר אף פעם בעולם במִשָּׁךְ אלֶפֶי שְׁנַיִם, מאִידֶךָ בְּתוֹרַת הַרְמֵז וְהַדְרוּשׁ וְהַסּוּד, הַרְבֵּה יוֹתֵר קַל לְחַדֵּשׁ וְלִמְצֵא לָהֶם מְקוֹר בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְלִזְכוֹת לְכָל הַמַּעֲלוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, וּבִפְרָט שְׁסָפֵר הַזֶּהר הַתְּגָלָה בְּעוֹלָם רַק בְּסוֹף תְּקוּפַת הַרְאִשׁוֹנִים, וְגַם אַחֵר שֶׁהַתְּגָלָה, לֹא עָסְקוּ בּוֹ רַבִּים כְּמוֹ בַּפֶּשֶׁט, וּבִפְרָט בְּקִשׁוֹר הַפֶּשֶׁט לְסוּד דְּרָךְ הַדְרוּשׁ וְהַרְמֵז, עַל כֵּן מִי שְׂרוּצָה לִזְכוֹת לְכָל הַמַּעֲלוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, וְלִהְיוֹת מַעֲמָלִי תוֹרָה שֶׁה'אֹר הַחַיִּים' הַקְדוּשׁ דָּבַר עֲלֵיהֶם, וְלִזְכוֹת לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה, יַעֲסֹק בְּלִמּוּדִים אֱלוֹ וַיִּזְכֶּה לְחַדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים. וְכִפִּי שֶׁהַנְּסִיּוֹן מוֹכַח שְׁכָל אֱלוֹ שֶׁהַשְּׁקִיעוֹ בְּזֶה רָאוּ פִירוֹת נִפְלְאִים. וְכִפִּי שֶׁהַבְּאֵנוּ מִהַר"א חֶבֶר (בִּפְיֻרוֹשׁוֹ עַל 'אֲדַרְתָּ אֵלֵיהוּ' לַגַּר"א) **מְקַצוֹעַ הַרְמֵז מַחְבֵּר בֵּין תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, לְבֵין תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.** וְכֵן **חַדוּשׁ מְרִמֵּז עַל שְׁדוּךְ,** כִּי חַדוּשׁ אֲמִתִּי הוּא הַשְּׁדוּךְ בֵּין תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, לְבֵין תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְכֵן **פְּרוּשׁ** הוּא מְלִשׁוֹן **פְּשָׁרָה,** שֶׁמִּפְּשָׁר בֵּין שְׁנֵי צִדִּים וּמַחְבָּרָם, וְהַפְּרוּשׁ הָאֲמִתִּי שֶׁל הַתוֹרָה הוּא דְרָךְ חַבּוּר חֲלֻקִּיהַ. וְכֵן **בְּאֹר** הוּא מְלִשׁוֹן **בְּאֹר** מִיָּם חַיִּים שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה, שֶׁמִּשָּׁם מְגִיעִים לְבְּאֹר הָאֲמִתִּי שֶׁל הַתוֹרָה. וּמְרִמֵּז בְּכַתוּב (קֹהֶלֶת א, ט) **"מֶה שֶׁהִיָּה הוּא שֶׁהִיָּה וּמֶה שֶׁנִּעְשָׂה הוּא שֶׁנִּעְשָׂה** וְאִין כָּל חֵדֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ" הֵינּוּ **תַּחַת הַשָּׁמַשׁ** הַמְּסַמֵּל אֶת תּוֹרַת הַפֶּשֶׁט **אִין חֵדֶשׁ** וְחַדוּשִׁים בְּתוֹרָה, כִּי הַכֹּל נִתֵּן **לְמֹשֶׁה בְּסִינַי.** וְ"מֶה שֶׁהִיָּה הוּא שֶׁהִיָּה", אֲבָל אִם מַחְבָּרִים אֶת הַלְּמִטָּה מִן הַשָּׁמַשׁ, עִם הַלְּמִעָלָה מִן הַשָּׁמַשׁ בְּחַבּוּר פְּרָד"ס הַתוֹרָה, יִשָּׁנֵם חַדוּשִׁים חֲדָשִׁים בְּתוֹרָה. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַדְּבָרִים רְאוּיִים לְאוּמָרָם, כִּידוּעַ שְׁבַעַל ה'אֹר הַחַיִּים' הַקְדוּשׁ עֵמֶל לְחַבֵּר בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד וְכוּ', וְלָכֵן הוּא נִפְטָר בְּשֵׁנֵת **תַּק"ג** כְּמִנְיֵן **גִּשְׁ"ר,** לְרִמֵּז שֶׁהוּא הִיָּה בְּבַחֲיַנֵּת **גִּשְׁ"ר** שֶׁמַּחְבֵּר אֶת הָעוֹלָמוֹת. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁ"רְבִי חַיִּים בֶּן עֶטֶר" בְּגִימַטְרִיָּא **תוֹרָה.** וְכֵן שֶׁמַּעֲתִי שְׁסִינַי אוֹתִיוֹת **נִיִּס** שֶׁפְּרוּשׁוֹ **חֲדָשׁוֹת,** לְרִמֵּז שְׁמִסִּינַי זְכִינוּ לְמַצִּיאוֹת שֶׁל חֲדָשׁוֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהַר"י **"אִין כָּל חֵדֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמַשׁ"** וְרַק בְּתוֹרָה שֶׁהִיא לְמַעֲלָה מִן הַשָּׁמַשׁ יֵשׁ חֵדֶשׁ.

וְנִבְיָא צְטוּט מִדְּבַרֵי הַגָּאוֹן ר' מֹשֶׁה שְׁפִירָא שְׁלִיט"א שְׁדוּקָא עַל יְדֵי לְמוּד פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה אֲפָשָׁר לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר הָאֱלֹקִי שֶׁמִּסְתַּתֵּר בְּכָל דְּבַר בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי. (הוּבָא בְּתַחֲלִילַת סֵפֶר 'שְׁבִטִי נַחֲלִתֶךָ'). הַרְמֵז"ן בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מַתְחִיל לְבְּאֹר עֲנִינֵי פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה הוּא פּוֹתַח בְּלִשׁוֹן 'וְעַל דְּרָךְ הָאֲמִת' וְזֶה תְּמוּנָה מְאֹד הַרִי כָּל הַתוֹרָה הִיא תּוֹרַת אֲמִת. 'עַל דְּרָךְ הָאֲמִת' הָאֲמוֹר בְּתוֹרַת הַנְּסִתָּר מִשְׁמַעוֹתוֹ שְׁדָבָרִים אֱלוֹ בְּאוֹ לְגַלוֹת אֶת עֵמֶק מֶה שֶׁנִּסְתָּר בְּתוֹרָה וּבְבְרִיָּאָה, וְלִהְרָאוֹת אִיךָ גַּם הַמַּצִּיאוֹת הַגִּשְׁמִית הַרְחוּקָה וְהַשְּׁפֵלָה מְגַלָּה כְּבוֹד שְׁמַיִם. לָכֵן דְּבַרֵי תוֹרָה אֱלוֹ קְרוּיִים נִסְתָּר, כִּינֵן שְׁכּוֹנֵתָם לְגַלוֹת מֶה שֶׁנִּסְתָּר בְּעוֹלָם. כְּפַתּוּב **"אֲכֹן אֶתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר"**. וְהוֹסִיף הַרַ"ג ר' א. ה. שְׁנִי"ס ר"ת נְכֻסֵי לֵין יִצְאָ סוּד. וְכֵן מוּבָא מִהַאֲדָמָר מְקוּצֵק זצ"ל עַל הַפְּסוּק **"הִירָא אֶת דְּבַר ה' מִעֲבָדֵי פְּרַעַה הַנִּיִּס** אֶת עֲבָדָיו וְאֶת מַקְנֵהוּ אֵל הַבְּתִיִּים: וְאֲשֶׁר לֹא שָׁם לְבוֹ אֵל דְּבַר ה'" שֶׁיֵּשׁ כְּאֵן רְמֵז שְׁמִי שֶׁהוּא הַפָּךְ מ"יִרָא אֶת דְּבַר ה'" הוּא זֶה שֶׁ"לֹא שָׁם לְבוֹ" לְמַה שֶׁקוֹרָה בְּעוֹלָם לְהַבִּין בְּמֵאוּרְעוֹת הָעוֹלָם וְלִשְׁמֵי לֵב מֶה ה' מְרִמֵּז לָנוּ בְּהֵם.

פְּרִשְׁתַּת שְׁקָלִים הִיא הַשְּׁרֵשׁ שֶׁל כָּל הַד' פְּרִשְׁיּוֹת, לָכֵן

הִיא חוֹזְרַת עִם כָּל הַד' פְּרִשְׁיּוֹת.

כְּתוּב (דְּבָרִים כה, ט) **"תִּמְחָה אֶת זְכַר עֲמֻלָּה מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח"** בְּסִפֵּר 'אֲסִרִי לְגַפְנִי' (פּוֹרִים ע' רנז) מְקַשָּׁה מְדוּעַ הַתוֹרָה אוֹמֶרֶת **"מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם"** וְכִי יֵשׁ אֲמָה שְׁאִינָה מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ דֶּהַתוֹרָה רוֹמֶזֶת שֶׁהַמְּלַחְמָה בְּעֲמֻלָּה הִיא בְּתוֹךְ הַטְּבַע **תַּחַת הַשָּׁמַיִם,** בְּעֲנִינֵים הַגִּשְׁמִיִּים שֶׁל הָאָדָם עַל יְדֵי שְׁמַחְדִּיר בְּהֵם קִדְשָׁה. וְכֵן נִרְאֶה דִּישׁ רְמֵז

בפתיח (בראשית א, ח) **"יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד"**, שצריך לקחת את השפע שיש מתחת השמים לקשר את הכל לקדשה שהיא בבחינת **מקום אחד**. וכן מלחמת עמלק היתה בשנת ב' אלפים **תמכה** לבריאת העולם, או ב' אלפים **מתחת** לבריאת העולם. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קג) בשם מהר"ח מאנטוניע שהפתיח "מלחמה לה' בעמלק" נוסריקון **"קדש עצמד במתר לך"**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מענדל קעסין שליט"א **שעמל"ק** ר"ת **עול מלכות לא קבל**. ועמלק מתנגד להורדת הקדשה למטה לאותיות ו"ה של שם הוי"ה, ואינו מסכים שהקדשה תרד למלכות.

נראה דלכן המלחמה והנצחון על עמלק התלבשו בתוך הטבע כפי שרואים בג' פורים שהלמעלה מן הטבע התלבש בתוך הטבע. וכן מלחמת יהושע בעמלק היתה מלחמה גשמית כפשוטו, שהלמעלה מן הטבע התלבש בתוך הטבע. וכן שאר המלחמות בעמלק כמו מלחמת שאול נגד אגג, לרמז שאת עמלק מנצחים בתוך הטבע ובתוך העולם הגשמי, על ידי שממשיכים את הקדשה שלמעלה מן הטבע בתוך הטבע, ששם אחיזת היצר ועמלק, ומשם הם נלחמים. דנגד יצר הרע לא עוזרים נסים ונפלאות אלא צריך לרדת לתוך הטבע להלחם בו. וכפי שרואים שהנסים והנפלאות שה' עשה במצרים לא מנעו מעמלק לבוא ולהלחם בישראל לאחר יציאת מצרים, לרמז שיצר הרע מבין רק מלחמה בתוך הטבע. דהעולם הזה הוא עץ הדעת טוב ורע והמלחמה נגדם היא בכל פעלה ופעלה שעושים. אם עושים על פי תורה ומתוך התקדשות, מנצחים את עמלק. וכן **אגג** בגימטריא **שבע** שמסמל את הטבע.

נראה דלכן הסמיכה התורה את פרשת זכירת עמלק לפרשת משא ומתן באמונה, (דברים כה, טו) **"אבן שלמה וצדק יהיה לך וגו"**, לרמז שבדבר הזה מנצחים את עמלק. ומרמז במדרש (תנחומא תצא ח) **אם ראית דור שמדותיו שקר דע שהמלכות מתגרה באותו הדור וכו'**, **אמר רבי לוי אף משה רמזה להם בתורה שנאמר "לא יהיה לך בכיסף אבן ואבן" מה כתיב אחריו "זכור את אשר עשה לך עמלק"**.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שג' פורים היה נצחון של הממון דקדשה על הממון דקלפה. כמובא במדרש (ילקוט אסתר תתנד) **אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שעתידי המן לשקל שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, היינו דכתיב באחד באדר משמיעין על השקלים**. וכן מובא במהר"ל (אור חדש' קלט) שמקדימין פרשת שקלים לפרשת זכור, בגלל שמצות השקלים נותנת את הפח לפרשת זכור ולמחית עמלק. ומבאר לדברינו שקדוש החמר נותן את הפח להתגבר על עמלק.

והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שרואים בחלק מהשנים שפרשת זכור קוראים בפרשת תצוה, ובקריאת התורה של שבת במנחה קוראים את פרשת כי תשא עד שני שהיא פרשת שקלים, וכן בפרשת פרה קוראים שוב את פרשת שקלים בקריאת התורה הרגילה של פי תשא. וכן בפרשת החודש שקוראים ויקהל פקודי שוב קוראים על מחצית השקל בתחילת פרשת פקודי שקנו את האדנים ממחצית השקל. ויש כאן רמז שפרשת שקלים היא השרש של כל הד' פרשיות, לכן היא חוזרת עם כל הד' פרשיות. וכן ג' פעמים **שקל** בגימטריא **1290** זמן הקץ של דניאל, כי ג' פעמים קוראים את פרשת **שקלים** עצמה. והרביעית יוצאת בפרשת החודש שמתחיל חדש **הגאולה** בגימטריא **45** להגיע להמשך הקץ של דניאל שמוסיף **45** על **1290** להגיע ל**1335** שהוא הקץ האחרון שנגמז בפרשת החודש. ולכן בפרשת החודש קוראים על מה שעשו עם מחצית השקל שהוא כבר השלב הבא. וכן הפסוק שם בתחילת הפרשה (שמות לח, כח) **"ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ויום לעמודים"** מרמז על הקץ כדבארנו במאמר 'קץ הגאולה'. וכן פרשיות **שקלים** ו**זכור** שנקראות לפני פורים הן בגימטריא **תשובה**, כי ההכנה לפורים היא הכנה של תשובה כמו ההכנה ליום הכפורים שהוא כפורים. ומאידך פרשיות **פרה החודש** עם המלים והכולל בגימטריא **תורה**. כי אז אנו כבר אחרי פורים שזכינו לקבלת התורה מאהבה. וכן מצינו בירושלמי (שקלים ב.) **אמר רבי אבון אף בפרשה הזאת נאמר בה ג' תרומות מחצית**

השקל תרומה לה' יתנו תרומת ה' לתת את תרומת ה'. ורואים שיש ג' פעמים לשון תרומה בפרשת שקלים, שמרמז על ג' פעמים שקל.

וכן בפרשיות אלו מצינו שמשה נתקשה בהם, כמובא במדרש (במדב"ר יב, ג) אמר רבי יהודה בר סימון בשם ר' יוחנן ג' דברים שמע משה מן הקב"ה והרתיע לאחוריו, כיון שאמר לו "ונתנו איש כפר נפשו" אמר משה מי יוכל לתן כפר נפשו, אמר רבי מאיר נטל הקב"ה כמין מטבע של אש מתחת כסא הכבוד והראה לו למשה "זה יתנו" כזה יתנו. וכן מצינו בגמרא (מנחות כט.) תנא דבי רבי ישמעאל שלשה דברים היו קשים לו למשה עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא באצבע, ואלו הן, מנורה, וראש חדש, ושרצים. מנורה דכתיב "וזה מעשה המנורה". ראש חדש דכתיב "החדש הזה לכם ראש חדשים". שרצים דכתיב "וזה לכם הטמא". ויש אומרים, אף הלכות שחיטה, דכתיב "וזה אשר תעשה על המזבח". ורואים שמשה נתקשה בשקלים, ובשרצים שקשורים לעניני טמאה וטהרה של פרשת פרה. וכן הפסוק על הקשי בהלכות שחיטה נמצא בפרשת תצוה שהיא שבת זכור. וכן משה נתקשה בפרשת החדש. וכיון ששרש אותיות קשוי קשור עם שרש אותיות שקל, זה מרמז שכל הד' פרשיות קשורות לפרשת שקלים.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' יהושע א. שליט"א שמצות מחצית השקל קשורה עם בחינת נפש בגימטריא שקל, וכמו שכתוב במצוה זו "לכפר על נפשותיכם". וכן אליעזר שם את הנזם שמסמל את מחצית השקל על האף של רבקה, והאף קשור עם הנפש כי ממנו חיות האדם. ונפש היא בסיס שקשור לכלם וכלם מקבלים חיותם ממנו.

כתוב (דברים כה, יח) "אשר קרד בדרד ויזנב בד כל הנחשלים אחריד". ומבאר רש"י "אשר קרד" לשון קור וחום צננד והפשיך מרתחתד. "ויזנב בד" מפת זנב חותד מילות וזרק כלפי מעלה. ורואים שהקר הוא חלק מהשרש של עמלק, וצריך באור. וכן מצינו במדרש (ילקוט אסתר תתנו) "ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו", אין קרהו אלא עמלק שנאמר "אשר קרד בדרד". וב'תפארת שלמה' (פורים) "ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו" אותיות ק"ר ו"ה. ומבאר לדברינו דשרש עמלק מוריד את בחינת הק"ר שהן אותיות המסמלות את צד הרע, לעולם התחתון ששך לאותיות ו"ה של שם הוי"ה ופוגם אותם. וכן שמעתי מהרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות לפגי קרהו, הן צדק"ה. ומבאר לדברינו שמצות צדקה שנעשית בממון הגשמי, מוחה את שרש הקרהו של עמלק. מאידך האותיות אחרי קרהו היינו שמקבלות את השפע מקרהו, הן ו' זר"ש. היינו היסוד דקלפה של המן ועמלק שמשפיע לזרש. וכן כשבא יעקב לקבל את הברכה הגשמית מיצחק, ולקחת במרמה את הברכה מעשו ועמלק, כתוב (בראשית כז, כ) "ויאמר יצחק אל בנו מה זה מהרת למצא בני ויאמר כי הקרה ה' אלהיד לפני". יעקב רמז שהוא נלחם בקרהו של עשו, ולוקח ממנו את הגשמיות כדי לקדש את זה, ולמחות את עמלק.

וכן נראה לבאר הכתוב (אסתר ג, יא) "ויאמר המלך להמן הכסף נתון לד", המלך המרמז על הקב"ה, נתן להמן את השליטה בעניני הממון בפרט, ובענינים הגשמיים בכלל. וכפי שמצינו בזהר (יתרו סז:) שעשירות באה לאדם מהמלך זקן וקסיל שהוא היצר הרע. וכן סמא"ל מרמז באות שלישית בכתוב "ויאמר המלך להמן הכסף נתון לד". וכן כפר בגימטריא עמלק דכפר הוא שם של ממון וגם שם של לחם, כמו שכתוב (שמות לח, כז) "כפר הכסף", וכן לחם בארמית נהמא יש בו אותיות המן. וכן מובא בספר 'אגרא דכלה' (קייג:) שהמן היה גלגול שר האופים. והוסיף הרה"ג ר' אלכסנדר פוגל שליט"א שהמן נמכר לעבד למרדכי עבור כפר לחם. וכן כפ"ר ס"ת הכתוב (דברים כה, יח) "אשר קרד בדרד". וכן אותיות כפ"ר סמוכות לאותיות של"ל, ולכן כתוב בנס פורים "ושלם לבז".

וְכֵן גזרת הַמֶּן הִיְתָה דָרָךְ מִמוֹן, כַּפְתּוּב (אסתר ז, ד) "כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי" וְלָכֵן הִנָּצַחֹן הִיָּה בְיַד מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר שְׂבִיבָדָם שֶׁרַשׁ הַמִּמוֹן בְּצַד הַקְדָּשָׁה, כְּפִי שְׂרׁוּאִים בְּמְרַדְכֵי אוֹתִיּוֹת מְכַר, וְאַסְתֵּר מְרַמְזֶת עַל מְטַבֵּעַ הַמְשַׁמֵּשׁ לְמַסְחָר, אִיסְתֵּרָא. וְכֵן דְּנִיָּאל שֶׁקָּשֶׁר בֵּין מְרַדְכֵי לְאַסְתֵּר נִקְרָא הַתָּךְ עַל שֵׁם חַתָּן, כְּמוֹבָא בְּגִמְטְרִיא (מגילה טו.) אָמַר רַב, "הַתָּךְ" זֶה דְּנִיָּאל. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ "הַתָּךְ" שֶׁחֲתֻכוֹהוּ מִגְדֵּלְתּוֹ. וְשְׂמוּאֵל אָמַר, שְׁכַל דְּבַרֵי מַלְכוּת נְחֻתְכִין עַל פִּינוּ. וְחַתָּךְ הוּא שֵׁם קְדוֹשׁ שֶׁמְשַׁפִּיעַ פְּרֻנְסָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר חֲדָשׁ (תיקונים קמח:) שֶׁהִנָּצַחֹן עַל הַמֶּן הִיָּה עַל יְדֵי סְפִירַת הַנְּצַחַ, וְנִצְחָ בְּגִימְטְרִיא קָמַח אוּ פְּסַח שֶׁמְשַׁפִּיעִים אֶת שְׁפַע הַפְּרֻנְסָה לְעוֹלָם, כִּי נִצַּח הוּא סוּף קוֹ הַיָּמִין לְמַטָּה שֶׁמְשַׁפִּיעַ אֶת הַחֶסֶד. וְכֵן פְּרֻנְסָה אוֹתִיּוֹת נִסְפוּר, לְרַמֵּז שְׂבִיבָכוֹת נִסְפוּרִים זְכִינוּ לְפְרֻנְסָה דְקָדְשָׁה, שֶׁנִּצְחָה אֶת קַלְפַּת פְּרֻסָּה שֶׁנִּסְתָּה לְפָגַם אֶת הַפְּרֻנְסָה. וְכֵן מְרַדְכֵי אוֹתִיּוֹת יִרְדָּךְ דָּם, הַמְסַמְלִים פְּרֻנְסָה. וְכֵן מְרַדְכֵי אוֹתִיּוֹת יִרְדָּךְ, וּמְצִינוּ בְּזֹהַר חֲדָשׁ (שה"ש עה:) כְּתִיב "הַנוֹתֵן בַּיָּם דָּרָךְ וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה". וּבְאוֹתוֹ דָּרָךְ, הִיָּה יוֹרֵד וּבָא הַטַּל מִרְאֲשׁוֹ שֶׁל הַקַּב"ה, וְכָל שְׂמַחָה, וְכָל טוֹב, וְכָל רְצוֹן, בְּאוֹתוֹ הַדָּרָךְ הִיָּה בָּא. וְכֵן בִּי"ת הַמָּן שֶׁהִכְשֵׁר עַל יְדֵי מְרַדְכֵי נִרְמַז בְּפְסוּק "וּבַמַּיִם עֲזִים נְתִיבָה". וְכֵן מְרַדְכֵי אוֹתִיּוֹת דְרָכִים. שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַדְרָכִים בְּחוּץ בְּמִקּוֹם שְׁלִיטַת עֲמֶלְק, וְלָכֵן הִיָּה לוֹ הַכַּח לְהַלְחֵם בְּעֲמֶלְק "אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרָךְ".

וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (תנחומא תצא ט) "אֲשֶׁר קָרָךְ", רַבִּי נְחֻמִּיָּה אוֹמֵר קָרָךְ מִמֶּשׁ, מָה עָשָׂה עֲמֶלְק עִמָּד וְיָרַד לְאַרְכִּיּוֹן שֶׁל מִצְרַיִם וְנָטַל טוֹמוֹסִיָּהוֹן שֶׁל שְׂבָטִים שֶׁהִיָּה שְׁמֵם חֲקוּק עֲלֵיהֶם בְּמַתְּכַנֵּת הַלְבָנִים, וְעִמָּד לוֹ חוּץ לְעֵנִן וְהִיָּה קוֹרָא לְהֵם רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן וְלוֹי פּוֹקוּ דְאַנָּא אַחִיכוֹן וּבְעֵינֵן לְמַעַבְדַּ עִמְכוֹן פְּרַקְמִטְיָא, כִּיּוֹן שְׁהִיוּ יוֹצְאִין הִיוּ הוֹרְגִין אוֹתָן. רוֹאִים שֶׁעֲמֶלְק הִיָּה מַפְתָּה דָרָךְ מַסְחָר.

וְכֵן פּוֹרִים בְּסוּד יֵין דְקָדְשָׁה שֶׁנִּקְרָא נְסֻכִים הֵם אוֹתִיּוֹת נְכֻסִים, לְרַמֵּז שְׂבִיבָכוֹת נִסְפוּרִים זְכִינוּ לְפְרֻנְסָה דְקָדְשָׁה. וְכֵן מוֹבָא מִהַרְה"ג ר' אֶלְיָהוּ שֶׁטָּרַן זצ"ל שֶׁהֵמֵן בְּגִימְטְרִיא מְשֻׁתָּה, וּמְשֻׁתָּה מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (שמות יז, יד) "מַחָה אֶמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמֶלְק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם". וְנִבְיָא שֶׁהֵמֵן הוּא גַם בְּגִימְטְרִיא מְלֻאכָה.

נִרְאָה דְלָכֵן מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לְקָרָא לְמֵאפָּה שְׂאוּפִים לְכַבּוֹד פּוֹרִים בְּשֵׁם אֲזַנֵי הַמֶּן לְרַמֵּז שְׂבִיבָמֵאפָּה זֶה עֲדִין יֵשׁ לְהֵמֵן אַחִיזָה. וְכֵן בְּאִידיש נִקְרָא הַמֶּן טֹאשׁ, שֶׁפְּרוּשׁוֹ כִּיס הַמֶּן, וּמְרַמֵּז עַל כִּיס שֶׁל מְעוֹת. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'סוּד הַמְסַפֵּר שֵׁשׁ' לְהַרְבֵּ גְלִזְרִסוֹן שְׁלִיט"א (ע' 68) שֶׁשֶׁרַשׁ הַמְלָה מְמוֹן אוּ בְּלַע"ז מִנֵי, מְנִיּוֹת וְכוּ' הוּא מְלִשׁוֹן הַמֶּן. וְכֵן מְמוֹן נִרְמַז בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַמֶּן מְמוּכָן. וְכֵן דוֹלָר בְּגִימְטְרִיא עֲמֶלְק וְסֻנֵט אוֹתִיּוֹת סֻטוֹן. וְכֵן דוֹלָר בְּא"ט ב"ח עֵשׂוֹ שֶׁמְמַנְנוּ יְצֵא עֲמֶלְק. וְכֵן עֵשׂוֹר הוּא אוֹתִיּוֹת רְשַׁע. וְכֵן בְּתוֹךְ תַּבַּת מְעוֹת יֵשׁ אוֹתִיּוֹת מְנוֹת הַמְסַמְלֹת אֶת הַקְּלָפוֹת. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת שֶׁקָּל הוּא 270 כְּמִנֵּין רַעֵ. וְכֵן דוֹלָרִים נִרְמְזִים בְּאוֹת רֵאשׁוֹנָה שְׁנֵיָה וְשְׁלִישִׁית בְּדוֹר מְלָךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָם. כִּי דוֹד הוּא הָאֲדַמּוֹנֵי דְקָדְשָׁה שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת עֲמֶלְק שֶׁהֵם הָאֲדַמּוֹנֵי דְקָלְפָּה. וְכֵן שְׁמַעֲתִי מִהַרְה"ג ר' דְּוִיד הֵנָּה שְׁלִיט"א שְׂאוֹתִיּוֹת מְמוּרָן נִמְצְאוֹת בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת עֲמֶלְק שֶׁהוּא עִי"ן מ"ם לְמ"ד קו"ף. וְנִשְׂאָרוֹ אוֹתִיּוֹת דְפ"י, כְּפִי שֶׁהִשְׁתַּלְשַׁל שְׁמַדְפִּיסִים מְמוֹן עַל דְּפִים.

וְכֵן מְצִינוּ בְּזֹהַר חֲדָשׁ (תיקונים קלט: עם פרוש 'מתוק מדבש') שֶׁסוּחָר נִקְרָא בְּתוֹרָה כְּנַעֲנִי שֶׁמְסַמֵּל אֶת עֲמֶלְק. כִּי סוּחָר הוּא מְלִשׁוֹן מְסוּבָב כְּמוֹ סוּחָר סוּחָר, וְהוּא מְסַבֵּב בְּיִצְרַר הָרַע. וּמְבַאֵר לְדְבַרֵינוּ שֵׁשׁ אַחִיזָה לְצַד הָרַע בְּמַעֲרַכַת הַמְּמוּנִית שֶׁל הָעוֹלָם. וְכֵן שְׁמַעֲתִי מִהַרְה"ג ר' אֶבְרָהָם מִיִּזְעֵלְס שְׁלִיט"א שֶׁהָאוֹת סְמ"ךְ הַמְסַמְלֶת אֶת הַשְּׁטוֹן, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר יז, ו.) מְרַמְזֶת בְּכַתּוּב (בראשית כז, לז) "וְדָגָן וְתִירֵשׁ סְמֻכְתִּיו". וּמְבַאֵר לְדְבַרֵינוּ שֶׁיִּצְחָק רָמַז שְׂאָף עַל פִּי שֶׁהוּא בְּרָךְ אֶת יַעֲקֹב בְּדָגָן וְתִירֹשׁ, יֵשׁ שֵׁם אַחִיזָה לְשְׁטוֹן. וְכֵן שְׁלַחַן הַמְסַמֵּל אֶת הַפְּרֻנְסָה, מוֹבָא בְּשִׁלְחַן' (עמק ברכה ט) שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת לְנַחֵשׁ. וּמְבַאֵר לְדְבַרֵינוּ שֵׁשׁ לְנַחֵשׁ אַחִיזָה בְּשְׁפַע הַפְּרֻנְסָה.

מְצִינוּ בְּגִמְטְרִיא (ברכות נז.) תְּנִי תְּנָה קָמִיָה דְרַב שֵׁשֶׁת הַרְוָאָה נַחֵשׁ בְּחָלוּם פְּרֻנְסָתוֹ מְזַמְנֶת לוֹ, נִשְׁכּוֹ נִכְפְּלָה לוֹ הַרְגוֹ אֲבָדָה פְּרֻנְסָתוֹ, וּמְבַאֵר לְדְבַרֵינוּ דְנַחֵשׁ מְסַמֵּל אֶת הַסְטֵרָא אַחֲרָא בְּעוֹלָם, וְכִיּוֹן שֶׁבְּגָלוֹת הַשְּׁפַעַת הַפְּרֻנְסָה

נפלה בידי הסטרא אחרא, לכן הרואה נחש בחלום פרנסתו מזמנת לו, דזה מרמז לו שמכריחים את הסטרא אחרא לתת לו פרנסה. נשכו נכפלה לו, דנשיכה מסמלת קשר יותר חזק בין הנחש לאדם, וזה סימן שהנחש עומד להתקשר אתו בקשר חזק, ולהשפיע לו שפע גדול. הרגו אבדה פרנסתו, דאם האדם הרג את הנחש, הרי אין השפעה, וממילא אבדה פרנסתו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מאיר סופר שליט"א שנה"ש במלוי האותיות נר"ן ח"ת שי"ן בא"ט ב"ח יוצא הרב"ה צדק"ה, ומבאר לדברינו שמצות צדקה מכניעה את כחו של הנחש ששולט על הממון.

וכן מצינו בירושלמי (מגילה כד: וכעין זה בגמרא פסחים קד.) למה נקרא שמו נחום קדש הקדשים, שלא הביט בצורת מטבע מימיו. ומבאר לדברינו כיון שהשפעת הפרנסה בידי הסטרא אחרא, לכן הקדושים לא הביטו בצורת מטבע, כי הסטרא אחרא נדבקים למטבעות הגשמיים, וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (א, יט) כנגד מלכות דקדשה, יש מלכות הרשעה, הינו מלכות המן עמלק, כמה שכתוב "ראשית גוים עמלק". וזה לעמת זה, כי מלכות דקדשה הוא בחינת "מאסף לכל המחנות" וכו', ומלכות דסטרא אחרא, הוא מאסף ממון. כי מחמת שהוא ירא שלא יוצאו בלעו מפיו, הינו הניצוצות הקדושות שיש אצלו, על כן הוא מתגבר ומאסף ממון, שהם ניצוצי הקדשה.

מצינו במדרש (תנחומא תצא ט) מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל ככלב. דממון נקרא דמים מלשון דם ולכן הוא בא ללוק דמן של ישראל. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך" ס"ת כ"ב. וכן והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א ששמו של הצורך הנאצי היטלר ימ"ש פרושו כלב בגרמנית, וכשהרג את עצמו נתן הוראה להרג גם את כלבתו וגוריה. וכן שם רופאו של היטלר ימ"ש היה בלוד בהפוד אותיות כלב. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהמלים שוא"ה איומ"ה מופיעות בס"ת יחיד בתנ"ך בכתוב (ישעיה נו, יא) "והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו הבין" ומיד אחר כך כתוב "הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק".

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י על 'עץ חיים'** (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הענינים וההרוגים בזמן הגלות** תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו ה'אור החיים' הקדוש** (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

שלם חביב וגדול.

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

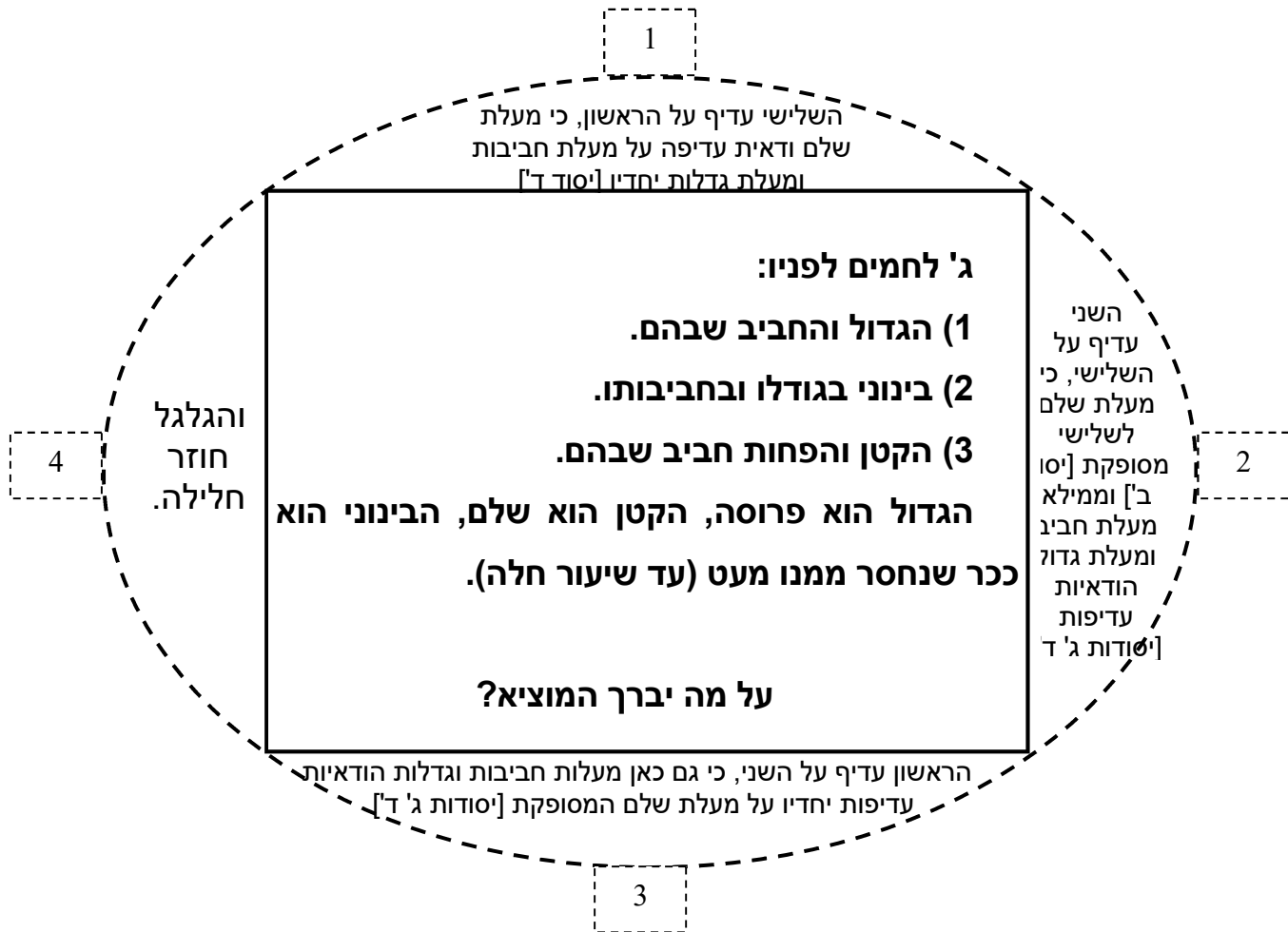
הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל

א. שלם עדיף מגדול, וגם מחביב כשברכותיהם שוות.

ב. פלוגתא באחרונים באופן שנחסר מעט מהלחם האם בטלה ממנו מעלת שלם. לדעת החכ"צ אם ניטל עד שיעור חלה חשיב שלם, ואילו לדעת הא"ר והתו"ש לא נחשב שלם. מחמת הספק הכריעו הפוסקים שאם יש לו ככר שלם לגמרי וככר כזה אז יברך על השלם הודאי, וכמו כן באופן שיש לו ככר כזה ופרוסה יברך מחמת הספק על ככר זה.

ג. באופן שלפרוסה יש מעלת חביב, תליא דינא במה שהארכנו במשברי ים [ח"ז כללי המצוות סי' י"א] האם אומרים בזה אין ספק מוציא מידי ודאי. דלמהלך של הגרא"ג זצ"ל שצייד דאמרינן אין ספק מוציא מידי ודאי יוצא שנברך על פרוסה החביבה ולא על ככר זה המסופק. ובאופן שככר זה המסופק יש לו מעלת חביב כנגד ככר שלם, נברך על זה החביב בודאי ולא על השלם שמעלתו מסופקת.

ד. לפי מה שבארנו שם מהלך שונה (דלא אמרינן אין ספק מוציא מידי ודאי ושקולים הם), נוכל לצייר את גלגלנו כשמתווספת לחביבות מעלת הגודל. דהרי שיטת כמה אחרונים שב' מעלות קטנות עדיפות מאשר מעלה אחת עליונה [עי' גלגל החוזר כרך ב' סי' ק"א מההפלאה ומברכת הבית, וגם הוזכר כך במגן גבורים שהזכרנו בגלגלים קודמים], וא"כ אע"ג שהארכנו שם דלדינא עדיפה המעלה העליונה וכפי שהוכחנו מגדולי האחרונים, מכל מקום בנידוננו ששקולה מעלת חביב כנגד מעלת שלם (כי השלם מסופק) שפיר דמי להכריע לברך על החביב שהוא גם גדול כדי להרויח לשיטת אחרונים אלו.

הוספה: לפי מה שנסתפקתי בגלגל החוזר כרך א' [סי' א' ענף א' אות ו'] מה הדין כשהשלם טמון בתוך פרוסה ואינו ניכר כלל מבחוץ, האם יש לזה מעלת שלם (אם לדמות את זה למין ז' או חביב טמונים, שבאלו מסתברא שלא מתבטלת מעלתם עיי"ש), א"כ נוכל לצייר את הגלגל שלנו גם בצירוף זה כשהבינוני הוא שלם הטמון בתוך פרוסה [שמעלת שלם אצלו היא מסופקת].

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuaHdrRWZXSgtJVlk>

קישור להורדת שיעור י"ט כסליו בביתר עילית

נושא השיעור: הקשר בין בעל התניא לבחירת טראמפ בארה"ב

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad60OFCnuSmwwTWZ6aDBCUnc>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QihqUzhWYoU/view?pref=2&pli=1>

בעזה"ש"ת

**אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל**

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

025805801 > 1 > 01

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת